

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1807

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

NYTAARSGAVE

1803

Printed by order of

of

The Highmiller Simon Poulson

books in the collection

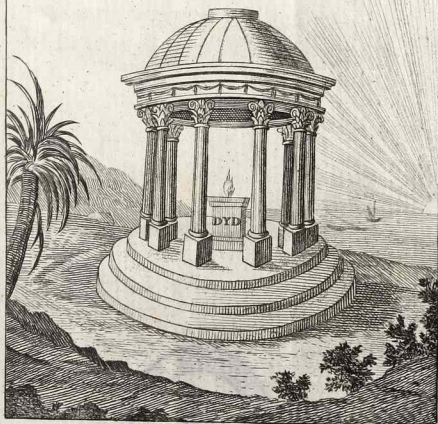
Printed by the printer

52-53

NYTAARSGAVE

1807

*Samlet og udgivet
af
Hofboghandler Simon Poulsen
trykt hos Breinholt.*

Paa Udgiverens Forlag.

S a n g

ved Højtiden paa Glenstofte *)

den 3die Julii 1806.

Saa samles de Bønder med jublende Røst
ved signede Herremands Sæde ;
vel Hundred og Hundred udaande kun Lyst,
og sprede taknemmelig Glæde.

1807.

M

*) I Anledning af Hr. Chargé d' affaires
Baron Carl Selby's Bryllup med
Frøken Christiane Louise Falbe
havde Frederiksgave og Glenstofte God-
sers ædle Ejer, Hr. Agent Nyberg,
foranstaltet et Skovbal ved Glenstofte,
hvortil bemeldte Godsers samtlige unge
Karle og Piger vare indbudne, og hvor-
ved disse overlode sig til Glæden med
en Hiertelighed, der overbyder alt Uotryk,
og derved gave et saare glædeligt Skue-
spil for Bryllupsselskabet og Hr. Agen-
tens Omgangsvener af Egnen, hvilke
bivaanede Festen.

De smile, de gieffes, de danser i Øvel,
 de Svende med Moerne trine;
 og Alting er Gammen til Liv og til Gjel
 i Tied, og i Ord, og i Mine.

"Hvad stander for Højtid ved Herremands
 Gaard?"

— Saa spørge vi Fruen den skønne —
 "Hvi færdes de Bønder, som hoppende Hjord,
 "naar Vaaren udbreder sit Grønne?"

Og yndeligt mælder Frue Engelse bold:
 "So Edles Forening vi prise:
 "Herr Carl haver kæmpet for Kærligheds
 Gold:
 "Ham favner den værne Poulsen."

"De Fædre, de Modre, de hændrede Par,
 ser' her ved den Højtid tilstede;
 "de signe den Vagt, som forenet dem har,
 "og dele den fæstlige Glæde."

Vi svare: Gud signe de samlede To,
 Herr Carl og hans Frue den gjeve!
 de elste i Fredens livsalige Ro,
 og Solvhaar dem sildigt omsvæve! —

Gud signe de Fædre, de Mødre, de Far,
 hvem Pagten saa vel monn' behage!
 Dem smile hans Himmel, saa reen og saa klar,
 paa idel lyksalige Dage! —

Gud signe de Frænder, som bøde dem hid,
 for her ved hans Alter at knæle!
 Hans kjæreste Engel ledsage dem, blid,
 mod Lønnen for dydige Sjæle! —

Gud signe — han har jo Velsignelser nok —
 Enhver, som har Deel i den Gammen,
 de Unge, de Gamle, den landlige Flok,
 han signe dem Alle tilsammen!

Haste,

Til min Hustru.

Noligt mine Blikke see tilbage,
 Gud ske Lov! paa mange hundred Dage,
 medens, Vedste, Du har deelt mit Navn,
 og jeg var lykkelig i Din Gavn.

For mit Syn i Fortids Glor fremtræder
 mangan Stund, indviet stille Glæder,
 mangt et Nu, da Himmel, Salighed
 strømte rigt i vore Hjerter ned.

Vel med karrig Haand os Lykken savned',
 vel af Livets Goder tit vi savned';
 o! men, ved Samvittighedens Ro,
 ganske Vidt er nok til glade To.

Vel ei Affom's Leeg vort Nie moder:
 Datters Uffyld ei ved Moders gløder,
 Sønnen ej, i Faders tunge Spor,
 drømmer sig, engang at vorde stor.

Af! men Uffyld svømmer tit i Taarer:
 Qual og Anger ej vor Datter saarer;
 ej vor Søn fra Buggen fik i Arv
 syngelige Faders svage Marv.

Og naar os den større Scene falder,
 ej vor Affom's værgeløse Alder,
 ei de Livets fjære, stærke Baand
 gjøre Kalken beest i Dødens Haand.

Vel jeg, langt fra Kampesfærd hernelen,
 lister mig saa jevnt mod Evigheden:
 Døden tit et Broderkys mig gav,
 og Du Arme græd ved aabne Grav.

Men den Gud, som ynktes over Taarer,
 sol'de paa sit Hjerte Dine Taarer:
 Graven lod han atter lukke sig,
 ved din Side fro han satte mig.

Han, hvis Huld adspredes Veemods Taager,
 over os, som over Alle, vaager;
 og hvert Nag, vor Blindhed skjælver ved,
 meder kun til vor Guldkommenhed.

Stille hen ad Livets Strøm vi glide,
 tillidsfulde, ved hinandens Side,
 nøisomt nyde Skjebnens klare Dag,
 uden Gru for Nattens Tordenbrag!

Al vor Stræben fælleds Lykke være,
 fælleds Stolthed, den: at overbære,
 fælleds Fryd: at sprede Glæder ud,
 fælleds Hjemed: — at takkes Gud!

Haand i Haand vi Pligten Offer yde!
 Haand i Haand til Alvind Trods vi byde!
 Haand i Haand mod Dødens Lund vi gaae!
 Haand i Haand vi for vor Dommer staae!

Haste.

S m a a d i g t e.

I.

Arbejde og Leeg.

Arbejd' er Mynten, hvorfor os Himlen
 hvert Gode tilvejer,
 Arbejd' er Jordlivets Liv, Leeg er dets
 mildere Død.

2.

Livet.

Lyffens spraglede Børn er Livets Prosa en
 Gaade,
 Ulyffens talrige Slægt ahner ej dets Poesie.

3.

Modgang.
En Charrade.

En trofast Ven jeg er, skönt mørk og barsk,
Hvis Du paa Livets Vej mig stedse heel
skal friske;
Men onsker Du tilbunds at vorde karsk,
Da brug min første Deel bestandig til
den sidste.

4.

Spørgsmaalet.

Hvad er Livet? en Gaade, hvis Nøgle in-
gen har fundet?
Eller et langt Epigram, som kun har
Døden til Braad?

5.

Til mit Bibliotek.

Benlig Du qvæger min Siæl med Nander
 af levende Dode;
 Uden for Dig hvor ieg tit plages af Dode
 med Liv!

6.

Skiebne.

Bundne foder vor Skiebne os Alle frem
 giennem Livet,
 Mild, naar vi villige gaae, hvaß, naar
 vi stræbe imod.

7.

Trosten.

Kjender Du Noget, som sprang ud over
sin Skygge? hvi stræber
Du det Skyggeværk da, som Dig omrin-
ger, at flye.

8.

Taleren og Digteren.

Taleren fluer fra Jorden til Himlen og løf-
ter os med sig;
O! men i Digterens Favn flue vi Him-
melen selv.

Fantasten.

Kloben i Venstre hun holder, i Højre to
 Nøgler, hvormed Hun
 Lukker, i Solglands indsvæbt, Himmel
 og Helvede op.

Idealet.

Elffelig gjør Dig Naturen, ved Kunsten Du
 vorder elskværdig;
 Begges Forening først blev Himlens og
 Jordens Triumf.

Levnetsbeskrivelse.

Ludvig Camøens, som Helt Du misted^r
 et Dje, som Digter
 Tabte Du Frihed og Held, Yndest og
 Fædreland;
 O! men i Os Lusiadas skal Ines og
 skal Adamastor
 Glette Dit Minde den Krands, som Du
 i Livet ej nød.

Lyksalighed.

Tre Ting Lyksalighed fordrer, Tilfredshed,
 og Sundhed, og Velstand;
 Hiin er den Elskedes Marv, disse dens
 Stamme og Vark!

Selvvenſkab.

Er Du Dig ſelv det beſte ſelfkab, da kald
Dig lykſalig!

O! men tie med Dit Held, hvis Du vil
nyde det beelt.

Samtaſen.

A. Hallunk! Du ſkionner lidet paa den
Gre,

At jeg, Din Overmand, ſaa tit indbyder
Dig.

B. Patron! jeg forſt to Kunſter ret maas
lære,

At glemme Uret, og at fiede mig.

Paa en Kirkegaardsport.

Her i Dødens stille Have
Modnes Tiden til en Evighed.
Vandrer, her blandt disse Grave
Vinter Dig Dit første Hvilested.

Et hverdags Symbolum.

At flye er — feigt; at give efter — svagt;
Kun den er Mand, som kæmper uforsagt.

Epistlet og Mark, Aarel.

Ønster Du stoisst at leve, da øv Dig i Ud-
 hold og Afhold,
 Eller paa Keisermaneer skriv om Dig selv
 til Dig selv.

Den fælles Prøve.

Afslæd et Vers sin Rhythmus, og læg det en
 Fremmed paa Tungen,
 Skil det ved Stilling og Klang, hvis Du
 vil veje dets Værd;
 Afslæd en Stormand sit Smykke, og flyt
 ham til fremmede Lande,
 Skil ham ved Stilling og Klang, hvis
 Du vil veje hans Værd.

Lykke og Ulykke.

Lykken var med Jeanne d'Arc, og hun blev
tilbedt som en Helgen;
Lykken forlod Jeanne d'Arc, og hun blev
brændt som en Her.

I en Søn's Stambog.

Troe paa Dyden, min Søn, hvis dydig
Du ønsker at være;
Troe paa Dig selv, hvis Din Dyd tjene
Dig skal til Dit Held!

Til Selma.

Klag ej, at Skiebnen paa Dig veier,

Og at Din Lykke ej er heel;

Klag ikke, Selma, thi Du ejer

Lyksalighedens beste Deel.

Du veed, at Du fortjener den;

Held den, som har sig selv til Ven!

G. H. Olsen.

Martsviolen.

Helliget C..... S.

Ein Weilchen in der Jugend der Natur.
Schlegels Shakespear.

Hellig kaaer du her med sænkte Blikke,
Nattens Taarer paa din friske Kind;
Af! det snevre Hjerter fatter ikke;
hulde Barn! dit fromme Sind.

Vesteden og bly
du blomstrer i Ly,
for Mængdens sjælløse Blik dig følger;
sødtduftende Smaa!
blandt de spæde Straa
Fjuler du dig i de lysgrønne Bølger.

Med Stoltbed og Haan,
 uden Hierte og Mand,
 Hverdags-Trællen forbi dig iler.
 Han smiler kun huld
 til det røde Guld,
 bryder sig ei om dine Smile.

Derfor sænker du de fromme Blikke,
 dølger Taaren paa din Kind.
 Ak! du veed, han fatter ikke,
 hulde Barn! dit fromme Sind.

O smil da til mig,
 og duft til mig,
 dit Sprog kan sødt i mit Hjerter trænge.
 Tæt op til mit Bryst
 med barnlig Lyst
 Lynger jeg dig i de gyldne Streng.

Betydningsfuld, din Blomstersjæl jeg fatter:
 En Blomst som du i Ungdomsbaar jeg kjendte,
 En Blomst som du — o! ingen Kraft ud-
 setter

det første Indtryk! — du som tændte
 de første Længsler i mit Bryst, Naturens
 Datter!

Dig fjønne Blomst jeg disse Blomster sætter.

O du, mit Hjertes første Tryllerinde,
 min Barndoms Grene! kjerlig søgte
 jeg disse fromme Børn, mens Baarens Binde
 med deres dugbesprængte Loffer spogte,
 hen til mit Bryst de dmt sig monne bøj —
 Da stod Du for min Sjæl — saa englehud,
 i Blomstgestalten stod du for mit Dje,
 og — barnlig Længsel greb i Harpens Guld.

Stik.

Underkilden.

Som Kilden hist i dyben Muld
og mørken Jord sig vinder,
jeg veed en Kilde underfuld,
som ud fra Hjertet rinder.

Du Pilgrim med den blege Kind
som drak dens Draaber milde,
Tak Gud med fromt og baraligt Sind
for Hjertets Underkilde.

Den følger sig saa hemmelig,
og risler let derinde,
fra Hjertet den forunderlig
kan Vej til Djet finde.

Naar Livet sig bevæger vildt
 i det oprørte Indre,
 fra Diet Kildens Strømme mildt
 i klare Perler tindre.

I Diets første Skimt af Lys
 fremqvælder alt dens Aare,
 og strømmer, til i Dødens Kys
 det brister i en — Taare.

Slut.

H ø s t e n.
 Sapphist Ode.

Alt kommer Høsten og kolde Dage,
 Skoven gulnes, Taage i Dalsen svæver,
 Stormen vaagner, visnede Løv bedække
 blottede Marker.

Ingen Rødme østlige Sol bebuder,
 ingen Gange hilse dens matte Straaler,
 intet Purpur glimrer i Vestens Skyer,
 naar den neddaler.

Mørke Dage mørkere Dage varsle,
 Duggens Perler vorde til sneehvid Frostrim.
 Vaagnet Dje blinker og seer og undrer:
 alt er det Vinter.

Saa farvel da grønnende Dal og Slette,
 mørke Løvsal, Skulet for Elfsøvs Moder,
 hvale Skygger, legende Vestenvinde,
 yndige Nætter!

Til min Hytte iler jeg nu modfalden.
 Lille Blomst, du Levning af Vaarens Glæde,
 fly mit Dje, ene du Savnets Smerte
 hos mig søger!

Dog — min Sjæl du prise Naturens Love;
 du vel savner Glæden i hvide Marker,
 men i Hytten skal den paa ny opvaagne.
 Trøst du dig atter.

Mine Guder: Skaldmoen, Haabet, Sovnen!
 eders Skjød tilbyde mig nye Glæder;
 faae mig bi, da trodser jeg rolig Nordens
 hvinende Storme.

Dagen skal mig Skaldmoens Sang forædle,
 Sovnens Nektar Djebligs Natter skænke,
 Haabets Dromme tryllende mig forkorte
 Foraarets Venten!

Schønberg.

Paa en Faders Fødselsdag.

(I hans Børns Navn.)

Tilsmilt vor Sang, Du Dydens Ven!

Dens Jubel Dig skal offret være;

her, dybt fra Hiertet lyder den:

Dit Hjerte lyder den til Ere.

Vi see Din Gang til Staters Gavn,

den Pligt Dig bød, saa skjønt at træde:

vi synge kun Dit Fadernavn:

helen vor Sang med Faderglæde!

Naar gavnlig Daad henriver Dig,

og præger Alvor i Dit Dje;

naar Gyslers Tal optaarner sig,

da ære vi Din ædle Møje;

men naar Du, efter lange Dag,
 Dig, mødig, fro iblandt os hviler,
 vi signe Hvilens Klokkelag,
 og takke Gud, fordi Du smiler.

Du lyfkes ei, i Kongeborg
 at myrde Tid ved malte Blade:
 Du glemmer Dag og Daad og Sorg,
 naar blot os Børn Du skuer glade;
 og, Held os, Ædle! ved Dit Bryst
 kan ingen Kummer Dine trykke:
 at elske Dig, er Pligt og Lyst;
 af Dig at elkes, Meer, end Lykke.

O Fader, see, hvor Haand i Haand,
 den Dag, som gav os Dig, vi møde!
 See, Tæffen flammer i vor Aand;
 men Ordet paa vor Læbe døde.

O! kunde vi dog takke ret,
 og læse Glæden i Dit Øje!
 Vi ligne Dig! Saa er det let,
 da lønnes Du for Huld og Moje.

Dig signe Gud, mens end Du staaer
 i Manddoms Kraft ved Fredriks Side!
 Dig signe Gud med Sølvhaar,
 som Daad, ei Sorg, har maalt saa hvide!
 Din fjerne Alder signe han!
 Seent modnes Du til Evigheden!
 Og, end fra Pønnens Fødeland,
 o Fader, sign os Børn herveden!

Haste.

Ved
Enkefrue Riisbrichs Jordefærd.

Hver, som Dyd og Sjæleadel hylder,
 Hver, som føler Dvindens høie Værd,
 Der en Moders tunge Pligt opfylder,
 Ønskte jeg ved denne Jordefærd.

Hun, hvis Stov vi tavse her ledsage
 Til den stille, fredelige Grav,
 Var i alle sine Levedage
 Huuslig, from og vennehuld og brav.

Derfor fik Hun og et Freminde,
 Himlens Engle maatte glædes ved:
 Heltens omme Taarer saae de rinde —
 Sønnen græd ved Hendes Hvilested.

B. R. Hjort.

Fantastie til Ida.

(I et Exemplar af mine Digte.)

Har du ei stundom fornummet i Aftenens
hellige Stille,

Maar i Lunden du sad, fra det Ejerne en
vemodsfuld Røst?

Da var det min. Af Ida! nu eensom jeg
vandre

I den hellige Bogkøb, den kun horer mit
Dvad. —

Solversløret Maanen sig hæver, den seer
mine Taarer,

Tordum saae den mig glad, da, Elskte, du
end var mig nær.

Ida da fra mig du drog, en Rose til Mine
de du rakte

Mig; men ahned' du ei, at Blomster henvis-
ne saa snart? —

Ja den er visnet! kun Tor men jeg haver
tilbage,

Sorgfuld stirrer jeg hen paa dens halvvis-
nede Liig.

Ida! hvo veed? om ei snart, med Sorgens
hellige Laarer

Du vil vade den Blomst, som vist du stæser
paa min Grav!

Stundom du ynded' den unge Sanger, stung
om hans Lyra,

Naar den toner ei meer, Kier mindens
den venlige Krands.

M. Färst.

Frederiksdal.

Jo rivedrò sovente
 Le amene piagge, o Nice!
 Dove vivea felice
 Quando vivea conte.

Metastasio.

Lusinde Gessalter mode
 Djet fra dets Morgenrode,
 Paa vor Ungdoms Himmel gløder
 Mindets lyse Stjernehær.
 Tiig Midnattens klare Maane,
 De en bellig Afglands laane,
 forend Livets Glammer daane
 ned i Vestens Purpurflaar.

Ga de soundue Dage lever,
 for det indre Blik sig hæver
 hvad der svandt, — og Mindet hæver
 zittrende i Skjaldens Sang.
 Elskovs høie, søde Drømme
 i hans vaade Blikke svømme,
 barnli Fryd og Beemod strømme
 fra hans Byst i Harpens Klang.

Store, høitidsfulde Scene
 under disse gamle Grene,
 som saa kjerlig sig forene
 til et helligt Tempelhall!
 Venligt glimte Mindets Luer
 gennem dine dunkle Buer;
 benrykt jeg dig atter stuer,
 himmelskønne Fred'riksdal!

Her, hvor Naen tætt sig stenger
 om din Barin — hvor Suglen stenger
 i de grønne Lov, og synger
 for sin unge, fromme Brud,

her omdufted', suun' og trygge,
 Foraarsblomsterne min Enke,
 Elskovs Rose i din Skygge
 folded' sødt sit Purpur ud.

Hist i Lundens Skjød saa rolig,
 løvomhvelvet og fortrolig
 landlig Ukylds lave Bolig,
 Elskovs høje Tempel, laae,
 vilde Roser det omskygged',
 under gjæstfri Tag betrygget
 Svalen altid Rede bygged'
 under mosbegroete Straa.

O! her var det — hvor du lærte
 Elskovs første kielne Smerte;
 hvor du første gang, mit Hjerte,
 banked' af en ukjendt Trang;
 Ja her er det — end du finder
 overalt de fromme Minder;
 og din Ungdoms Fryd oprinder
 som en Drøm i Harpens Klang.

Stik.

Brødrene.

En peruviansk Fortælling.

Ikke langt fra Quito's venlige Kyfter fremvorde, liig tvende ranke Almetræer, som broderlig omflynge hinanden, Elasko og Kusko; — uadskilte som Born' — noie forbundne som Unglinger, var intet at ligne imod deres omme Broderfjærlighed. Da deres Fader første gang tog dem med til Quito, for at indvie dem til deres Gud, tilsvore de hinanden i Solens Tempel evig Brodertrofast, og denne Eed holdt de, om ogsaa Prøvelser truede at gøre dem vaklende.

Du elskværdige — endskiøndt udannede lille
 Nation — Din Uskyld og blide Charakter ta-
 lede højt til ethvert følende Hjerte! Hvi
 maatte din ædle Eenfoldighed, som gjorde
 dig lykkelig, besmittes af fiændig Penge-
 gjærrighed; hvi maatte din skønne fredelige
 Stat blive et Rov for den nedrigste
 Egennytte?

Lig tvende unge Løver fægtede disse
 Brødre i Slaget mod deres spanske Bødler;
 Kusko, sømmere og yngre end Broderen,
 kom stærk i Knibe, Telaske dækkede ham
 med sit Skjold, og fægtede som en Rasende;
 fuld af Saar sank han ned. Kusko, uskadt,
 bragde sin elskede Befrier i Sikkerhed, plejede
 ham med sømmeste Omfarg, og havde den
 Glæde at see sin Broder sund og stærk paa
 ny. Men af, de vare Fanger! Fortvivlet
 syntes deres Tilstand dem. — Telaske, mo-
 dig og fast, med en skyldfri Sjæls stolte Be-

vidstthed, bar standhaftigere sin Ulykke, end den svagere Kusko. Da man bragde dem ombord paa et spansk Skib, styrtede denne sig ud i Gloden, for ved sin Færdighed i Svømmen at undgaae sit Fangerskab. Hans Broder forsømde ikke et Øjeblik for at følge ham. Alt troede de sig fri, thi ingen vorde at indhente dem. Fast slyngede om hinanden, kæmpede de modigen mod Bolgerne, efter Frihed stræbte deres ganske Sjæl — men endnu skulde den ikke blive dem til Deel. Et andet spansk Skib havde udsendt en Baad, denne tog dem op, og bragde dem til det Skib, hvorfra den var udsendt. Vel vare de nu atter Fanger, men dog uadskilte, og, saa inderlig forbundne som de vare, solde de sig ikke ganske ulykkelig. Øste sagde dog Telasko til sin Broder: Hvorfor, Kusko, hvorfor druknede vi ikke, istedenfor atter at berøves vor Frihed? — Viist nok svarede da sørgmodig den yngre Broder. — Imidlertid fandt de

begge en Trost ved Synet af en indtagende Peruvianerinde; ogsaa hun blev flabet med som Fange, ogsaa hun truedes med den sørgeligste Skjæbne. Saa deilig, som uskyl- dig og sødelig, forenede hun sig søsterlig med begge sine Landsmænd.

Som uskyldeige Lam, naar de stode paa en Flok Ulve, søgte disse stakkels Peruviane- re Beskyttelse og Trost hos hinanden; med rørende søsterlig Tilbøjelighed hang *M a r i n e*, saa hed den unge Peruvianerinde, ved begge de ædle Brødre. Endnu var hendes unge Hjerter ukjendt med Kjærlighedens Følelser, og begge Brødre vare hende lige kjære. Naar *Telasco's* store, ædle Mand, hans uroffelige Mod i Farer, hans Højmodighed og Selvforagtelse, hans sværmeriske Kjærlighed for den yngre Brø- der, henrev hende til den inderligste Be- undring — saa interesserede *Kusko* hende ikke mindre ved hans elskværdige Egenka-

Her; hans hele Liv var Kjærlighed, inderlig, sig ganske opofrende Kjærlighed; saaledes elskede han sin Broder, saaledes elskede han den yndefulde Søster *Marine*. Venstabsbaandet imellem disse tre ulykkelige Fanger blev paa Skibet saa fast knyttet, at de besluttede, at det paa deres sorgelige Bestemmelsessted ikke skulde opløses, det maatte koste, hvad det koste vilde. Efter en temmelig lang Seilads ankom de endelig til en spansk Kolonie. Her begyndte deres Lidelser ved Skilsmisssen; Arbejde og haard Behandling var deres Lod om Dagen; men hver Nat bestemte de et Sted i Skoven, hvor de til bestemt Time vilde møde. Her saae de ofte hinanden, forglemde i nogle Øieblikke deres Lidelser, og vare lykkelige i stille Gørelse af deres Ustyld og Venstabs.

Ofte fortælte *Marine* sin Barnheds søde Glæder, ofte foresang hun dem sin Yndlingsang, der lød saaledes:

I Hjemmets søde Egne
 Var jeg saa sjælefro,
 Naturen allevegne
 Som Barn jeg fulgte tro.

Lidt jeg paa Klippetoppe,
 Bag mørke Skove, steg,
 Dig, stolte Hav, deroppe
 Udspeide vilde jeg!

Eengang i Laage bruser
 Dets høje Drøn om mig;
 Sorg Moders Hierte knuser,
 Hun blev ulukkelig.

Et Skib med Gjender sejler
 Hen til bort Eiland nu,
 Og Ven, og Mø, og Væiser,
 Og Modre græde nu.

I mørke Klippehuler
 Sig vore Landsmænd ned,
 For silde næsten; Kjuler
 For Vold og Grusomhed.

Den færligste blandt Mødre
 Forlade skulde jeg!
 Eng laae hun der; I Brødre,
 Hvor kunde jeg det? Nej!

Mig fra vor Hytte førde
 De Grumme bort med sig;
 Ei Moders Graad dem rørde,
 De spotte Bøn og Skrig.

I frække Røverarme
 Jeg laae der, næsten død.
 Min Moder skreg: Forbarme!
 Forgjeves Klagen lød.

Jeg vaagner, Moder! sagde,
 Det var mit første Død,
 Da, Under! nu man bragde
 Her Eder og ombord.

J horde mine Klager,
 Min Kummer føler her;
 Erkiendtligt Hjerte tager
 Til Lon, det Eders er.

Ja, det vil altid staae søsterlig varmt
 for Eder, udbrod hun og brast i Taarer,
 Slynkende begge Armé om deres Hals —
 thi J ere mig nu meer end Moder og Sø-
 stre; Brødre havde jeg aldrig, men J ere
 mig Brødre og Beskyttere, Eder kan jeg
 have Tillid til, J vare, og ere endnu
 i Nøden mine Skjtsengle. Naar jeg
 om Dagen er nær ved at bukke under ved
 mit moissommelige Arbejde; naar mit Mod
 begynder at synke: saa tænker jeg, at ogsaa

J maae udholde Haardhed og Møjsommelighed — og ved denne Tanke synes mit Dagværk mig lettere.

Er min Sjæl ofte fuld af mørk Uvillie mod disse stolte Spaniers Naafsyge, Gierighed og Misundelse — lutter Feil, som ere vort Folk ubekjendte — da tænker jeg paa alle Eders Dyr, og disse formaae endog, nogenlunde at udsone mig med Spanier, nes Feil; thi de ere, efter min Følelse, virkelig langt ulykkeligere end vi.

Saa taledes Marine, og den kjære Pige blev efterhaanden begge Brødre uundværlig; intet Øjeblik kunde de være uden hende, — det vil sige: deres Tanker vare under deres Arbeide sysselsatte med hende, og brød Natten ind, og deres trødste Døgttere sov, da skyndte enhver af dem sig, for at komme først til Marine; men den ene sagde ikke den anden noget om sine Følelser.

Brødre! I som troe, fast og uroffkeligen
 at elske hinanden, — Søstre! I som troe, al-
 ne at leve for hinanden — o varer paa
 eders Post, thi Telascko og Kusko kunde
 fortie hinanden en Hemmelighed — de, hvis
 inderligste Broderbaand ved mange Slags
 Farer, var engere sammenknyttet; de, hvis
 høistulyksalige Tilstand stedse maatte knytte
 det endnu fastere: de kunde . . . dog —
 nej, Telascko havde Mod, at rive Bind-
 selet fra Marines Dine, for at bevare sig
 Broderen.

Allerede nogle gange havde Kusko ind-
 fundet sig først paa det aftalte Sted, havde
 ventet paa sin Marine, og kom hun da frem-
 svævende, saa gif han hende hastig imode;
 i sorgmodig Samtale forseilede de det af-
 talte Sted, kom ufrivillig længere bort der-
 fra, tænkte ikke paa Broderen — og sagde
 Marine da ofte: "vi maa opsøge Telascko,
 jeg savner altid noget, naar en af eder

er borte;" da var det allerede for sildigt. Kom Telasfo, og fandt dem ikke, saa vendte han sorgfuld tilbage, i den Mening, at enhver af dem var bleven hindret fra at møde; thi Mistanke og Iversyge var langt fra Telasfo's store Sjæl.

Vel elskede han Marine; dette folde han ved en forhen ukjendt Uro, dog elskede han stedse Broderen højere, og denne syntes nu at kunne undvære ham. Det mærkede Telasfo, og det kunde han ikke udholde; hans Sjæl var i en ubefribelig Kamp, en rædsom Uro rasede i hans Jnderste — med Broderen maatte han tale alene, for ham maatte han opdage sit Hjertes Qualer.

Imidlertid var Kusfo ikke lykkeligere i sin Kjærlighed; som en fortærende Flamme havde den bespændt ham. Dog alt for frygtsom for sin Broder — alt for tilbageholden, til at aabenbare sin Qual for den

elskede Gjenstand, var han, dobbelt tung, sin Fidelses Vægt; da den Tanke desuden quælte ham, at han ved sin Tavsshed forsaae sig mod sin Broder, og d g havde han ikke Kraft nok til ved en aabenhjertig Beskjendelse at skaffe sit Hjerte Luft. Af han vidste ikke selv, hvad han gjorde. Han elskede første gang, og hans hele Tilværelse aandede Kærlighed.

Marines Gemtstilstand var af de tre den roligste; hende vare Broderne, saa syntes hun — lige kjære. Vel sympathiserede Kusko's blidere Charakter mere med hendes, men for den ældre Broders høje Aand bojede den qvindelige Sjæl sig dybt; hans Alvorlighed kunde vel for et Øjeblik indgyde hende Frygt, men denne forvandlede sig til Tillid og Fortrolighed, naar hun mærkede, at hendes barnlige Kærligheds tegn formaaede at mildne denne Alvorlighed.

En Aften — det var paa en qvart
 Sommernat — laae Telaske under Skyg-
 gen af et Rokokstræ nærved en Haves-
 muur, som Marine maatte stige over.
 Evende Dage havde han ikke seet hende
 — ikke seet Broderen, med Forsæt ikke
 opsogt dem. Nedsynket i sorgelige Tan-
 ker laae han der — Natten var gysel-
 lig — rædselssvangre sorte Skyer hang
 tunge ned fra Horizonten, og fjern Tor-
 den bebudede et heftigt Uvejr. Telaske,
 udmattet af Kummer og Arbeide, faldt i
 en let Slummer; et heftigt Tordenlag
 vakte ham — "D!" udbrød han, "dette
 Oprør i Naturen stemmer ganske med min
 ullykkelige Sindssforsatning — men min
 Beslutning er allerede fattet for to Dage
 siden; Kuske skal høre den, og han
 maa billige den."

Han stod op for at søge ham, da han
 i samme Dieblig herde Marines Stemme,

kom raabde med halvlydelig Tone: Kusko! Kusko! Hun var flavret op paa Muren for at see, om Uværet var snart forbi, at hun, naar hendes Spaniere vare komne til No, kunde ile hen til de trofaste Brødre; en Lynstraale viste hende en af dem i Nærheden, dog kunde hun ikke ret kjende, hvilken af dem det var — Marine! svarede Telascko, i det han nærmede sig hende, du kalder paa min Broder, jeg har, desværre! ikke seet ham i to Dage. —

"D er det dig, gode Telascko," svarede den elskværdige Pige i den inderligste Tone, "du frygter ikke for dette græffelige Uvær, naar du er i Nærheden af din Marine. Men hvor er din Broder? o, at ingen af de frygtelige Slag havde rammet ham! denne Tanke kommer mig til at gys!"

— "Berolige dig, kære Pige," svarede Telascko, "vor Gud vil beskyrme ham; kom og lad mig hjælpe dig ned, vi ville opsoge ham!" — "Nei, Telascko,

sagde Marine, først maa jeg see om mine Spaniere sove; thi Præksomme, vækkes de af den dundrende Torden. Men snart kommer jeg igien." — Medsunket i stille Eftertænkning gik Telasco hen til deres Samlingssted. — Glad udbød han: "hun elsker min Broder, ham vil hun vælge." Uvejret var forbi, det var snart Morgen, og dog kom Marine ikke; da syntes det ham, som han hørte sin Broders Stemme i en liden Afstand, han skjulde sig bag et Træ, og hørde ham synge:

Paa Kevklædte Hoje,
 I Bussenes Træ,
 Min Pige jeg søger,
 Og hende maa see.

Kom, hulde Veninde,
 Din Kuske er her,
 Og Uglen den flygter,
 Og Morgen er nær!

Soel om mine Dage

Kom, glæd Du min Sjæl ;

Din trofaste Kusko

Er Nummerens Træl.

Men Dagenes Nøje

Er let ham og sød ,

Saaer han kun om Natten

Et Blund i dit Skiod.

O, tov ikke længer,

O vær mig dog nær!

Du Hulde, Du Elſkte,

Din Kusko er her!

"Ha! Kusko!" raabde Telasko, idet han kom frem fra Træet, "har jeg nu tilsluttet mig din Hemmelighed? — O vi sejsede begge — thi begge elskede vi Vigen, og fortaug det for hinanden. — Men Kusko, du elsker Marine meer end din Broder!" — "Nej Telasko," sagde Kusko, med sorg.

modig Stemme, det troer jeg ikke, det kan ikke være; men jeg elsker hende ubeskrivelig."

"Har du tilskaaet hende din Kierlighed?" spurgte den ældre Broder, "elsker hun dig?" — "Af nej, Telasfo," sagde Kusko, "hendes Ukyld, hendes ganske lige Forhold imod os begge, gjør mig frygtsoin."

"Hør, Kusko," sagde Telasfo, "vi ere Brødre, intet skal adskille os, heller ikke nogen Vige . . . Marine vælge en af os til sin Egtesalle, og den elskede Broders Lykke være da den andens Erstatning — "O Telasfo, dig vil hun vælge," sagde i en vee-modig Tone den yngre Broder. "Dig maa hun vælge, thi du er ædlere, bedre, end jeg. . . . Og da vil Kusko snart døe af Grammelse." — "Nei, det vil du ikke, min Broder," gav Telasfo til Svar; "men Marine maa vælge; og sæt, hun vilde ikke vælge,

men blev ved at spille Gæf med os, da
 "Kusko! da maa hun døe!"

"Broder, for Guds Skyld, hvilken gyselig
 Tanke!" udbrod Kusko i For skrækkelsens
 Tone. "O Telasko! lad mig døe; tag
 du hende, og fæaa hendes Liv!"

"Hun vil vælge, Kusko," sagde den ældre
 Broder, "og det blive da, hvilken af os det
 vil; men min Beslutning er fast, den har
 kostet mig Kamp og Taarer: en af os
 maa hun vælge, eller denne Dolk, som jeg
 her bærer skjult hos mig."

Ved Synet af Dolken blev Kusko bleg,
 thi han kjendte sin Broder, folde nok ogsaa
 hans Grundes Vægt; men Handlingen
 syntes ham grusom og samvittighedsløs;
 vel tyffedes ham, hvad ham selv angik, det
 ligesaa skrækkeligt at see hende i Broderens
 Arme, som at see hende død.

Marine indsandt sig ikke denne
 Nat, fordi ikke alene Uværet holdt hendes
 Spaniere vaagne, men ogsaa Frygten for den
 sig nærmende Fiende. Med glad Henrykkelse
 havde Marine erfaret, at en stor Hær af
 hendes Folkesfærd nærmede sig; hun havde
 benyttet den øvrige Deel af Natten til at ind-
 hente nøjere Kundskab herom, for at give
 begge Brødre Underretning, og at flygte
 med dem til deres Landsmænd. Alt
 lykkedes hende efter Ønske. O! hvor bævede
 hendes Hjerter af Glæde, naar hun tænkte,
 at hun skulde være den første, som over-
 bragde de elskede Brødre denne Efterretning.

Neppe stod Solen i fuld Glæde over
 Bjerget, da Marine, besjælet af Frihe-
 dens glade Gælfelse, og med det faste Forsæt,
 aldrig at vende tilbage, steg ned af Hæve-
 muren; snart var hun langt nok borte, for
 ikke mere at kunne høres; med lydelig Stem-
 me kaldte hun: Kusko! Telsko! Da Brø-

brene endnu ikke lode sig see, udbrod hun i følgende Sang:

Hulde Frihed! Fryd i Livet,
Hæld os, Du blev os gjengivet!
Frihed Slavelænken bryder,
Dg vor Sang om Frihed lyder,
Straale Guden gav os den.

Neppes havde hun endt dette Vers, før begge Brødre, hver fra sin Side, næsten paa eensgang kom hende imøde. — De ahnede endnu intet om, at Lykken nærmede sig med. — Mørk Alvor laae i Telasko's Træk, og en Bemøds-Sky hang over den yngre Broders Pande, men ved Synet af Marine blev noget adspredt.

"Brødre!" sagde Marine i blid, frygt-som Tone, "kære Brødre, hvor forandrede I ere! Hidtil kom I mig imøde med glad Henrykkelse, trykde mig broderlig til det

trofaste Bryst — og i Dag — du Telasfo,
seer saa frygtelig alvorlig ud, dit Ojeblik
gior mig bange; og du, omme Kuske! i dine
Øine finder jeg Spor af fældte Taarer! —
O sig mig, hvad det betyder? — I tier? Har
I en Hemmelighed for eders *M a r i n e*, eders
Goster?”

”*M a r i n e*!” begyndte nu Telasfo i en
mild Tone, ”vi have en alvorlig Sag at
aaabenbare dig, — en Sag, hvorpaa vort
Livs Lykke beroer. — Du veed, hvad vi vare,
og endnu ere, hinanden som Brødre! — men
en fremmed Gølle har, som en dræbende
Gift, indsneget sig i vor Varm. — *Marine*,
vi elske dig begge — ubeskrivelig elske vi dig;
vi ønske begge at eje dig, og dog kan du kun
blive Egtefælle for een af begge Brødre.
— Nu dyrebare, elskede *M a r i n e*, vælg en
af os, hvis det er sandt, hvad du saa ofte
bevidnede os, at vi ere dig fiære. — O vælg,
hulde Pige, og red den broderlige — Kær-

lighed, der hidtil, som en klar Flamme,
 blussede op mod vor straalende Gud. —
 Du kan vedligeholde denne skionne Flamme,
 Broderkærligheden, — i vor Barm,
 eller for evig slukke den; — og det ber
 ikke — maa ikke skee — jeg har Mod nok, til
 at forhindre det. Skrækkelig var Kampen,
 men den er vundet, for at bevare mig Bro-
 deren. Vælg, Marine, een af begge Brø-
 dre, eller — denne Døds. — Her sank han
 næsten afmægtig ned ved hendes Fødder, han
 kunde ikke frembringe eet Ord mere. Stum
 og bleg stod Marine der, rystet i sit In-
 derste. — Men Kusko's Tilstand var paa
 det skrækkeligste; dette saae Broderen, han
 hjalp ham op, greb ham under Armen, og,
 idet han lagde Marines Haand i hans
 og saae op mod Himlen, sagde han i den
 inderligste Tone: "O red dig, red Brode-
 ren, og vælg; vi give dig en halv Times
 Betænkningstid." — Da Marine saae
 sig alene, brast hun i Taarer. "O Her

"Kusko," sagde hun i flagende Tone, "var
 dette Kjærlighedens Sprog? Disse Trusler,
 denne Dolk! — Arme Hjerter, du slaaer be-
 tigt. — Er det Glæde? — er det Frygt for Staa-
 let, som skal aabne mig Dødens Porte?
 Hvad har jeg at frygte? jeg har jo fattet
 min Beslutning. Beslutning!" gjentog hun
 ved sig selv. — "Forkastet er han alt
 saa den store Mand, fordi han talede Sand-
 hed, der kostede ham saa megen Kamp! —
 Men, Kusko, den venlige, blide Kusko! —
 Arme Hjerter! hvi slaaer du saa stærkt?" —

Som den frygtsomme Fugleunge, der
 førstegang løfter Vingerne, uvis paa hvilken
 af de to nærmeste Grene den tør vove sig;
 saaledes gik det Marine. Sig selv ubevidst
 elskede hun den samme Kusko, men Broder-
 tens høje Aand havde fængslet hende; umu-
 ligt syntes det hende, at vælge en af dem,
 og at frænke den anden. "Nu velan, ud-
 brød hun endelig, "jeg vælger Dolken! —

Hvad er Livet, i Sammenligning med at døe for den Elskedes Haand? Ja, Dødsen! jeg vil være fri; for hans Haand vil jeg døe . . . Døe! Skælv ikke, arme Hjerter, for det blege Billede. Giv i hans Arme, inden den lykkelige Beslutning vakler."

Hun gik, for at opsøge Brødrene, medens disse kom tilbage fra den modsatte Side, og mødte ikke Marine.

"Hvor er hun henne? raabde Telasfoganske forundret. "Forlode vi hende ikke under Skyggen af dette Træ? Kuske, hvad tænker du herom? Hun flyer for Dødsen, da hun ikke vil vælge, og nu ikke længere kan drive Giefferie med os. — Seer du nu, min Broder, hvor nødvendigt dette Skridt var, for at give os Lyk, og for igien at erholde vor Rolighed. Kom, lad os undflye; Friheden vinker!"

"Uden Marine?" sagde i veemodig Tone den bedrovede Kusko. "Aftør disse Taarer, elskede Broder," sagde Telasko med en mild Stemme; "thi de flyde for en Uværdig; Marine er vendt tilbage til hendes Spaniere; kom Kusko, du har din Broder, lad os flynde os bort herfra!" —

I det samme traadte Marine, som en Forklaret, imellem begge Brødre. — Beskæmmet slog Telasko Ninen ned, og traadte nogle Skridt tilbage. Imidlertid greb Kusko den elskede Piges Haand, og udbød med Glæde: "Marine, griber jeg endnu engang denne Haand? trykker jeg endnu eensgang eet Kys paa disse glødende Læber?" Veemodig betragtede Marine ham, og hendes Hoved sank, grædende, ned paa hendes Barm. — "Vi maae skilles fra hverandre, Kusko; Marine, maa bort!" "Hvad vil det vel sige", sagde hun med fast

Tone, om Marine ikke mere er til? Hvo søger de Dugdraaber, som Guddommens Straale har drucket? Min Død skal være, som mit Liv var; du vilde ellers ikke give mig den, ... O hvor takker jeg ikke Guderne for dette Endeligt! — — Jeg doer, og redder eder; thi hvor findes Brødre, der ligne eder; og hvo den Pige, som kunde vælge blandt eder, foretrække den ene, og forkaste den anden? ... Nej, jeg kan ikke vælge!” — ”Du kan ikke vælge?” sagde den ældre Broder med mørk Mine, idet han nærmede sig hende. —

”Nej, Telsko, jeg kan ikke. — Stil mig for en Ret af Jemfruer, lad mig afmale for dem eders soletessfulde Hjerter, og naar nogen da er istand til at afgjøre, hvem hun helst gav sit Hjerter, den faste, alvorlige Telsko, eller hans ommere Broder, da vil jeg ogsaa vælge.” — Du bedrager os, Marine,” sagde Telsko med et mørkt

Blik, "hvad endnu aldrig sandt Sted, skulde
 her være muligt! du elste os begge to
 lige højt!" — "Jeg bedrage eder!" af-
 brød hun ham. "Du misstjender din Marine;
 ... men iste lære Mand først seent at sætte
 Priis paa Konens eller Vigns Værd, men
 dens vi strax føle Mandens, og
 forstaae tilbørlig at vurdere ham.
 ... Sæt endog, at jeg ikke elskede eder beg-
 ge lige højt, som du vil paastraae, Telasfo;
 saa kan jeg dog ikke bestemme mig, da jeg
 altid maatte frænte en af eder." — "Du
 vil altsaa hellere forstøde begge!" svarede
 den alvorlige Telasfo. "O, Marine! jeg
 skulde næsten troe, at du elskede en Spa-
 nier" — "Ogsaa dette tilgiver jeg dig,
 strange Telasfo, da du ellers er saa ædel,"
 og, idet hun med en Heltindes Mod traadte
 imellem dem, og greb deres Hænder, sagde
 hun med fast Tone: "Ja, Brodre! Elske-
 de! Jeg har valgt Dolsken!"

En Gysen kom over Brødrene, stumm;
stirrede de paa Pigen.

"J maae leve," blev hun ved, "Mænd,
som J ere, vilde savnes for Verden: og
hvor ubetydeligt er ikke mit Liv!"

"Græd ikke, Kuske, og du, Telske, dig
vil jeg bortkysse Golderne af din Pande, hvor
Mistanke endnu stedse viser sig! — Kan
mit Blod ikke formilde dig?" — Med
stort Blik paa Jorden, i stum Fortvivlelse,
stode de begge, snarere døde end levende.

"O" blev hun ved efter en liden Pause —
"jeg seer det, J vil ikke forglemme eders
Marine, naar J vende tilbage til eders
Fadreland; og vende tilbage vil J, thi vore
Brødre skaae bevæbnede bag hine Bjerger,
og jeg kom, for at bringe eder dette glade
Budskab. — Naar J nu komme tilbage,
saa bringer min Moder denne Perlesnor,

til Tegn paa min Frihed, og rejser en
Gravhøj paa Fædrelandets Grund til min
Minidelse."

Telasco's Mod sank, han bønfaaldt Gu-
derne, enten om Kraft til sin Beslutnings
Udførelse, eller om Redning for Pigen —
Lærere skyttede fra hans Dine.

"Jeg er skolt af disse Lærere, thi Te-
lasco har grædt for mig," sagde Marine,
og med en smertefuld Bevægelse omfavnede
hun den yngre Broder, hvis Tilstand end-
nu var langt beklagelsesværdigere. "Græn-
dia ikke saa meget, min Kuske," blev
hun grædende ved, "du har en Broder,
som er dig mere, end jeg. Brodre! o
omfavner endnu engang hinanden, inden
jeg skilles fra eder! Saaledes — evig saa-
ledes!" Efter denne Omfavnelse sank Kus-
ke ved Marines Fødder, og hans taareful-
de Blik bønfaaldt om Medlidenhed, om

Forandring i hendes Beslutning. Imidlertid trak Telasfo Dolken med frampagtig Bevægelse, og udbød i Fortvivlelse:
 "O, at du havde været mig beskemt! . . .
 Døg usfortøvet til Handling."

Ikke saasnart saae Marine Dolken i Telasfo's Haand, før hun styrtede ned for ham, og udbød: "Tilsted mig en Bøn, Telasfo, den Døendes Bøn." — "Den er mig hellig," svarede den ældre Broder i mild Tone.

"Nu saa giv Rusko Dolken, lad mig døe for hans Haand!" —

"For hans Haand vilde du hellere døe, Marine?" — svarede Telasfo.

"Ja, fiære Telasfo — Døden vil da blive mig sødere," og en Taare sneg sig af Øjet.

Nu løste Telasfos mørke Blif sig op i Munterhed, og, idet han nogle Øjeblik

betrakter hende, nærmer han sig hende, løfter hende op, og lægger hende med disse Ord i sin Broders Arme: "Lev for ham!"

De tvende Ulykkeliges Forundring, deres fæmme Henrykkelse, sagde mere end Ord.

"Lev for ham," blev Telasco ved; "fuld Dødskræft først afpresse dig denne lette Tilskaaelse. Af! Marine, du agter mig høit! — Tag hende, Broder, hun være din, dig elsker hun; thi fra mine Hænder ringeagtede hun Døden. — Peru's Gud! jeg takker dig, med Taarer takker jeg dig!"

Marine og Rusko styrtede ned for den store, ædle Broder, dog Ord kunde de ikke finde til at takke ham, men han forstod Udtrykket i deres taarefulde Blikke, segnede dem ved Siden af dem, og omfavnede

dem inderlig i skum Følelse. Derpaa rejste han dem hastig op. "Kom," udbød han, "afsted, bag hine Bjerge blomstrer os Friheden imøde, jeg tilkæmper eder den, eller døer."

"Kommer, Lykkelige! — Mennesker, som I, maae være fri; hif, hif paa Fædre-landets Jordbund blomstrer Frihed og Lykke."

H y m e n æ r.

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.

Lyd om't vor Sang til vor Veninde,
 Som Ungdomsglæder til os bandt.
 Sit Hjertes Pøn, som ædel Qvinde,
 I trofast Kierlighed hun fandt.
 Thi synge vi ved festlig Dands:
 'Hil Dig med Hymens Frekrands!'

Du, Gode! bærer den med Hæder;
 Ved Dig den Glæds og Ynde faaer;
 Og Dig indvier den til Glæder
 I Huuslighedens Kjønnede Vaar.
 Thi synge vi ved festlig Dands:
 'Hil Dig med Hymens Frekrands!'

Til sneehvid Alder den Dig prøde!

Dig gøre den paa Glæder rig!

O! det vor hele Kreds skal fryde,

Naar Du er glad og lykkelig.

Pluk Roserne paa Hymens Vej!

Myd Livets Held og glem os ej!

B. R. Hjort.

Høstfang.

O Gud! du saae vort Hjerte bløde

Af Trængt for mislig Væxt og Trang,

Der Landets Haab, vor Agers Grode,

Blev truet haardt af Aarets Gang.

Om Høst vi sørgede paa ny

Bed Styrtereegn af højen Skye.

Men du os ej i Nød forlader,

Du Himlens Herre! Jordens Gud!

End naar du rebser, er du Fader,

Du deler Sorg med Wiisdom ud;

Dg uforstyldt din Godhed er

Mod alle dine Menneſker.

Hi synge vi dig Lov og Ære

For Høften, du os gav i Aar.

O lad din Prøvelse os lære,

At i din Haand vor Velfærd ſtaaer,

Saa vi af Hjertet takke dig,

Som styrer Alting wiſelig.

Lad os nu Høstens Gaver nytte,

O Gud! med glad og ſkionsom Aand.

Lad fælleds Lærv os ſammenknytte

Ved Broderkjerlighedens Baand;

Giv Noisomhed ved dagligt Brød!

Giv Kraft og Haab i Sorg og Nød!

B. R. Hjort.

Paa min Broders Fødselsdag.

Lad Throner hen smuldre, og Slægter forgaae;
 Sandt Venſkab i Liv og i Død ſkal beſtaaе!
 Lad Sværdene flirre fra Syd. og til Nord,
 Sandt Venſkab dog finder en Krog til ſit Bord!

Lad Avind ſig tumle paa frends og paa tværs;
 Sandt Venſkab ſig troſter med Viin og med
 Vers!

Lad Skæbnen i Brede forſølte vort Haar;
 Sandt Venſkab forgylder de Noſſommes Haar.

Sandt Venſkab, min Broder, Dig enſker
 i Dag

Alt, hvad der kan ſienke et hæderligt Mag;
 Gid længe du leve blandt Venner tilfreds,
 Saa blinker af Hjertet enhver i vor Kreds.

G. H. Liſen,

Vennesang

af N. Gjerfings Afrejse fra
Kjøbenhavn.

Her samles vi glade i vennehuldt Ebor,
Og signe en reisende Broder,
Som, fiendt vi ham saae i hans fejrestte Flor,
I Vensteb dog fiendte ei Moder.

Som Barnet en Lærning henruller i Leg,
Saa ruller os Skiæbnen den bolde;
Er Lærningen ægte i Malm og i Præg,
Den Prøvelse let vi udholde.

I Sorg og i Glæde Dit Hjerte vi saae
At nære sin rolige Flamme;
Hvi bandt Du og Venner, dem Præget stod paa:
I Livet og Døden de samme.

Fem vare de Glædskabs, de Vennelags Aar,

Vi saae Dig iblandt os at vandre;

Gid femfold Du vorde ved heldige Aar,

Til Gavnet optæller fem andre!

Naturet, Vandekter, og Landelsov Du her

Saa troligen ofred' Din Møje;

Dig Landlivet nu, og en Psyche især

Bed Mindet om Venner fornøje!

Saa klinker vi frejdig en Skaal for vor Ven,

Hver fylde sit Glas indtil Randen!

Gid ofte vi samles som Venner igjen,

Dg aldrig vi svige hinanden!!!

G. H. Olsen.

Bed

Mad. H. B. M. Baumanns Grav.

Haard er Dødens Kamp, og synlig Kummer
om den snart Guldeadtes Leje staaer;
men et Nu — da falder ventlig Slummer,
naar vor Time staaer.

Moders Hjertet brast; det blide Die
sukked' sig: hun sov i Elsktes Gavn:
at! hun kjæbte os for Qual og Noje
dyrt sit Modernavn.

Fremheds Gude saae vi hende smykke;
fille Dyd vejsigned hendes Fied:
Alt i hendes Vennekreds var Lykke,
Alt i hende: Fred.

Mand, Du græder ved Din Tabtes Hulse:
 grød! Hun var Din bedste Taare værd;
 men erkjend, med Gæst vi heden ile:
 Kaffet er vor Gæst.

Edle Søstre, I, hvis Hjerter bløde
 af en sjelden Søster-Kjærlighed!
 mindes, Fred omsmiler Den, som døde,
 Guds og Himlens Fred!

Skabning, naar dit matte Blif sig taber
 i den Nat, hvor Dødens Tempel staaer,
 husk: dig sattes Maalet af din Skaber;
 husk: til ham du gaaer!

U! i Livet blomstrer sjelden Glæde,
 den ej lønlig Kummer blandes i;
 men, naar bag dets Grændsefjæl vi træde,
 er al Sorg forbi.

Hisset — føl det Qvinde, Mand og Pige! —
 hisset ængstes ingen Edels Hu:
 derfor mod den Ubegribelige
 murrer ikke nu!

Hele Livets arme Haandsfuld Dage
 kun om Evighed et Varsel er:
 freidigt giennem Fryd og Sorg vi drage
 mod vort Fristed der!

Stille! — Han der signer, naar han saarer,
 leder frem af Kærlighed hvert Bud;
 han beregner alle Sines Saarer:
 Fader er den Gud.

Haste.

Barndomsminde.

Ensom vandrer jeg her i Nattens den
festlige Stille,

Mens den gyldene Luth toner veemodige
Sang.

Tiden har hyllet i Glemfel de svundene
blidere Dage,

Mindets smilende Drom løfter det hellige
Glor.

Salige Fryd! min Barndom atter jeg
ffuer,

Længselfuld dræler min Sjæl ved den hen-
svundene Tid.

Roser jeg sandt paa min Vej, af Glæde
 svulmed' mit Hjerte,
 Og om hvert mine Trin slyngede Ukyld sin
 Krands.

Sorgfri i Lunden jeg gik og hørte Smaa-
 fuglene synge,
 Mens den rødmende Sol dadled' bag vest-
 lige Høj.

O! da saa inderlig varm mod Himlen
 sig hæved' mit Hjerte,
 Blussende knæled' jeg ned for den skønne
 Natur.

Dalen hørte min Sang, den lod fra de
 barnlige Læber.

Lof fra jordiske Baand svæved' mod Him-
 len min Aand,

Gud jeg skued' i Blomsten, i Blomsten min
 Andagt jeg læste,

Mens den milde Gefør spogte om barnli-
 ge Lof.

Naar ved Aften jeg saae paa Himlens
 mørkhvælvede Bue

Nattens tindrende Lys funkle i tusindfold

Glands:

O! da tændte dens Straale en ukiendt

Ild i mit Herte,

Bittrende knæled' jeg ned, aned' mig nær-

mere Gud.

Skabningens Lovsang jeg horte i Særens

harmoniske Samklang,

Og i Lovets Guden horte jeg Englernes

Rost. —

Salige Tid, du er svunden! gjennem Taa-

rer dit Minde jeg fluer,

Og dens smilende Krands slonger om Har-

pen sig mildt.

Mulm omgiver min Vej, dog, som en

blinkende Stjerne,

Haab om et bedre Liv tryller mit sorg-

fulde Bryst.

End med barnlig Fryd ved Naturens for-

tryllende Scener

Dvæler min Sjæl, svinger mod Himlen

sig op.

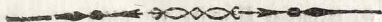
End med sin Blomsterarm mig Tantaften
omhynger,

Du i dens venlige Tavn glemmer jeg jor-
diffe Sorg.

Den skal lede mit Blik hen i en skønnere
Fremtid,

Hi kun ved Gravens Bred slukkes dens
hellige Blus.

R. Fürst.

Da Danmarks Lovise rejste.

Du drager bort. Eaa glider ventlig
Stjerne,

Hvis blide Skin vi engang glædtes ved,
Af! altfor snart henud i Rummet's Sjerne,
For at tilsmile bedre Verd'ner Fred.

O! Alles Ønsker, Alles Hjerter drage
Med Dig, Lovise! thi til ædel Daad
Indviedes enhver af Dine Dage,
Dit Liv var udbredt Held og standset
Graad.

Ei Glimmer blendede Dit fikkre Øie;
 Indvortes Værd var ene Værd for Dig;
 Din Vandel var en Straale fra det
 Høje,
 Som lyser, fryder og gjør lykkelig.

Men Straalens Glands ej stedse kan
 forsvinde:
 Den, længe savnet, kommer dog igjen.
 Gaa haabe vi Din Genkomst her, Syrskinde!
 Det Haab er Trøst, i det Du drager hen.

J. N. Schou.

Det Hellige og Helligste.

a.)

Hvad er Helligt? Det, hvis Vaand man-
ge Sjæle forener;
Blandt det end ligesaa svagt, som Sivet
binder en Krands.

b.)

Hvad er det Helligste? Det, som Aanderne,
nu og for evig,
Stedsse dybere følt, stedse end stærkere
binder.

J. N. Schou.

Ridder Ebbesen.

I Waldemars Tid var en Ridder saa
 bold,
 Paa Nørreøis havde han hjemme,
 Han kastede Ploven, greb Sværdet og Skjold,
 Og hug, saa det var at fornemme.

Og vel har den Ridder fortjent sig hvert
 Nød,
 Som Skjaldene spille hans Minde;
 Blandt Oldtidens hele ærværdige Rad
 Ej Braga en større kan finde.

Grænholsteen kom Gerhard den Store herind,
 Da Waldemar end var umyndig,
 Til Myndlingens Throne stod Voldsmændens
 Sind,

I Kæmper og Slagten saa kyndig.

Thi brændende Byer, dødrækkende Skrig,
 Forkyndte hans blodige Bane;
 Hans Telte stod spilet paa Rændede Liig,
 I Borgenes Gruus stod hans Tane.

Men see ham, da var der en Ridder saa bold,
 Paa Rørreris havde han hjemne,
 I Landets Nød greb han til Sværd og til
 Skjold,
 Og hug, saa det var at fornemme.

"Den Røver skal falde" — saa svær han
 ved Gud,
 "Var end denne min sidste blandt Dage!"
 Hans Løsen var Frihed! og saa drog han ud
 Med to Sneise Svende i Plade.

Ja, vel har den Ridder fortjent sig hvert
 Ord,
 Som Skjaldene spille hans Minde;
 Blandt Oldtidens hele ærværdige Råd
 Ej Braga en større kan finde.

Thi her var det Ridderen hug alt saa bold
 Sit Sværd i den Kulledes Side,
 Da slynged' sig omt om hans blodige Skjold
 Tre himmelske Villier hoide.

Og derfor — Christ signe den Dannemand,
 Som kiopte vor Frihed i Døden;
 Gud skienke dig altid en Engel som han,
 O Danmark! naar du er i Nøden.

Og derfor — skal Bægrene skumme til
 Rand,
 Og Skjaldenes Strengseleg tone
 Til Ebbesens Minde, den Dannemand,
 Som hugged' en Voldsmand fra Throne.
 Etick.

Sandfigeren,

eller

To og Et Halvthundrede Spaadomme
for unge Gruentimmere,
til hver Uge i Aaret 1807.

1.

Du vil fritte mig ud om den tilskudende
Tid, kjære Delia, og Du forøder saa ube-
kymret den nærværende. Lær først at
giøre rigtig Brug af denne, og da skal jeg
aaabnbare Dig det Tilkommende.

2.

Erkjendtlighed er en Kion Dyd, Erkjendtlig-
hed mod din Velgiører er Pligt. Har du

opfyldt denne Pligt? har du inderliggen takket dem, som du i det forbigangne Aar skulde al Bessjermelse og Forsvar? — Nej? — — Saa gaar ind i dit Kammer, og luk din Dør i. Jeg vil vente, til du kommer tilbage, og da vil jeg sige Dig Din Stiæbne.

3.
 Snukke Jomfru! af din Skabers Haand erholdt du blomstrende Sundhed. Hver Sygdom skiller Dig, ved en Deel af den, og denne erstattes sielden, og sædvanlig aldrig. Hvi forøder du din Sundhed saa ligegyldig, og med saa stor Jilsfærdighed? Hvi svækker du Maven ved den megen Theedrikken? dine Nerver ved umaadelig Dansen? Ugtter du ikke paa min Advarsel, saa skal du allerede i dine beste Aar zittrende vakle omkring ved Staven, og vorde et advarsende Exempel for den opvoxende Ungdom.

4.

Saa, kære Pige, ogsaa af Kaffekoppen forstaaer jeg at sandfige! Held Kaffeen af, ryst Koppen, og du skal høre forunderlige Ting — Ah, sex, otte Kopper om Dagen ere aabent bar for meget! Vil du blive sund igjen, skal Roser paa ny blomstre paa dine blege Kinder, maa du kun drikke een, i det højeste to smaae Kopper om Dagen. Men vil du følge en Prophets Raad, saa lad godt M og Brød være din Trokost. Dette styrker din svage Mave, som Kaffeens bedøvende Olie har fordærvet.

5.

Saa Emilie! Din Tunge er spids, og ligner Slangens, der ved sin Hvielen forliger de Spadserende ud af en Have. Saa mange Beninder havde du, og dine Dage henflød saa behageligen i Omgang med dem. De slyde dig nu, de afstye nu dit Selskab. Kan du ikke gjette

Marfagen? De frygte din forgiftede Tunge,
som faaer enhver, .og ofte, for at give Dine
Forestillinger en snorrig Vending, leger Du
med Sandheden, som med en Biste.

6.

Gud betale dig tusindfold, gode Pige, for hvad
din milde Haand i Løndom rækker den Arme!
”Hvad du gjør imod dem, det gjør du imod mig!..
Saa taledes den guddommelige Prophet, og
ingen af hans Ord falde til Jorden.

7.

Salomon har Ret, naar han siger: Jeg vil
hellere boe imellem Løber og Drager, end være
til Huse hos en ond Kvinde. Intet van-
ziker en Jomfrues Ansigt værre, end heftig
Brede, Raserie og Hævnesyge. Og hvad
nytter da den evige Skælden, den evige
Rivagtighed? Tigerne agte det ikke, og
Tjenerne spotte derover. Aldar derfor alle

dine Veninder for denne Tjeft, og vogt dig selv vel for, at du ikke begaaer den.

8.

Du staaer flidig op! ofte først Kloffen ni eller ti! To Timer henbringer du til Pjantning, to ved Spisebordet, og de øvrige med dine Veninder. Hvad Tid bliver til overs for dig? . . Ingen! — Naar du stedse i n t e t vil foretage Dig, saa kan jeg i n t e t forudsige Dig.

9.

Ah, hvilke skønne Hænder, saa fine, saa bløde som Silke! I Gaar saae jeg en Bondepige i Haanden — hvor stor en Forskiel imellem din og hendes! Den var forbrændt af Solen, haarde Knuder skulde Lineamenterne, og gjorde min Kunst til Tufferie. Endelig kyssede jeg den dog, denne stygge Haand. Pigen havde i sex Aar ved den forso-

get en søg Moder, og forskffrede saa om rigtig, at hun vilde pleje hende til hendes Død. For jeg ogsaa kysse din hvide, bløde Haand?

10.

Lov lidt! A m a l i e! For jeg kan sandfægt, maa jeg iforvejen tale med din Strikketur, Kom frem, kjære Strømpe, du er endnu ganske liden, først i Tilblivelse; hvor gammel er du vel? — Jeg er alt sex Uger gammel! — Sex Uger? Da er din Skaberinde meget langsom! — Ja, hun har andre Gysler, hun maa den hele Dag dog jeg tør ikke fladre; ellers bliver jeg, som saamange af mine Forgængere, fæstet hen i en Krog, og maa forgaae ufuldendt — — Naa! Naa! Pigebarn! riv ikke din Haand saa hastig fra mig, jeg vilde just nu straffe den lede Strømpe for sin Usandhed.

O, nei, Dig vil jeg ikke spaae! du fører dræbende Gift alle vegne med dig! — Gift? umuligt! — — Desværre alt for sandt! Din Skjodebund hviler stedse i dine Arme, æder af dit Fod, sover i din Seng. Og ligger ikke i enhver Hund en skjult Spire til Galenskab, til den skrækkeligste Gift? Hvor let udvikler den sig ikke! Symptomerne af denne græsselige Udvikling ere ofte neppe kjendelige. Muligt, at den nu allerede er fuldbragt, at din Yndling, idet den taknemlig denne Morgen stiftede din Haand, indviede dig til den frygteligste, skrækkeligste Død.

Ne! vor Tomsfru er en herlig, en god Pige! Hun fornærmer intet Menneske, kommer neppe en Hund for nær! Saa snakkede Vi

gerne i Kioffenet, da de, til Taksigelse for mine Spaadomme, gav mig en god Suppe til Frokost. Jeg var ret nysgjerrig efter at see dig i Haandens; men desværre deres Dom finder jeg ikke bekræftet. Skal jeg tale oprigtig? — — Du er en ødslende Pige! Dine Forældre anbetroede dig Kioffenet, og du lader alt komme an paa Vigerne. For god, er ikke god! De rose dig kun, for de kan stjæle, uden nogen Hindring.

13.

Du er syg! Dine Forældre haabe forgjæves, at Lægemidler skal styrke dig; thi, mellem os sagt, du føler Kærlighedens første Symptomer, og disse bringe sædvanlig en Hjerteseber med sig. Men, kjære Barn, en saadan Feber er ofte meget farlig, snigende, langsomt dræbende. Vær klog, vær forsigtig! Prov, inden du vælger! Nabne dit Hjerte for din gode Moder, for din elskede

Fader! Følg hurtig deres Raad, thi læn-
gere hen, ~~Sal~~ du ikke kunne følge det.

14.

Han lever! Han kommer! Han vender til-
bage! Tro eller utro? Hvad vilde du gjøre,
om det sidste traf ind? ... Fortvivle? døe? —
— Da var du en stor Daare! Der gives
jo flere af den mandlige Slægt; og at han
var din Kjerlighed uærdig, det har han jo
tilfulde vist.

15.

Du har Ret: En Kanesart er en uskyltig
Fornøjelse; men du har uret i, at du småa-
knurrer mod dine Forældre over, at de den-
negang aldeles ikke vil tillade dig denne
Fornøjelse. Vælg dig for Fremtiden en Led-
sager, som ikke sætter dig i ondt Rygte, og
du skal finde dem søjeligere!

16.

Hvor længe var du i Kirken? — Vel ikke længe, men man kan ogsaa bede hjemme, og i Løndom. Jeg hader de Skinhellige, som kun offentlige løste deres Nue mod Himlen, og synde hemmeligen. Og jeg holder just heller ikke saa syndelig af en Pige, som kommer sjelden i Herrens Huus, og som hjemme endnu sjeldnere erindrer sig ham.

17.

Du er — tag mig det ikke ilde op — en lille, barnagtig Pige! Du fives med Skaberens over, at Kulden er saa vedholdende, og at denne Kulde har paaført Dig en stærk Snue. Men det er din Pligt, at skikke dig i Biden! Hvorfor vandrer du omkring paa Gaderne i tynde, lette Klæder, og bødæffer din Barm blot med gennemsigtig Flor? Straffen følger altid Overmod i Halsene.

18.

Lad Folk snakke, hulde Jomfru! Ondskab
blottes, snart eller seent. En god Sam-
vittighed er en blod Hovedpude.

19.

Nej, gode Pige, du er ikke karrig, du er
sparsom, og Sparsomhed er en herlig Dyd
Held den Mand, som din Haand engang
gjør lykkelig! Med Klogskab vil du ordne
og bestyre hans Huusvæsen, ingen Kreditor
vil uventet vække ham; og skulde et hastigt
Uheld true ham, vil han i din Sparsomhed
finde Hjelp, og kan saaledes bøde ethvert
Uheld Trods.

20.

For at kunne sige dig Sandheden, maa jeg
see dig i Haanden. Altid behøver jeg vel
ikke dette Hjelpemiddel; thi jeg var nylig

hos din skjønneste Nabo; i hendes Bærelse var Alt kastet uordentlig omkring, en ny smuk Klædning laa henstængt paa en Stool, hængde ned paa Gulvet, og en Hund havde taget sit Leje paa den. Selv frøb hun søvrig omkring — en smudsig Natklædning vansfrede hendes skjønneste Krop, og et forrebet Halsklæde skjulde og blottede paa een gang hendes Varm. Hende kunde jeg uden videre Undersøgelse sige Sandheden! Du er et fjodesløs Pigebarn, sagde jeg, du vil endnu blive mere fjodesløs som Kone, gøre dig og din Mand uheldig, og for seent indsee, at Orden er Sjælen i en god Huusholdning.

21.

Hvorfor jager du fædse Ratten ud af Kjøkkenet? — Fordi ingen Madvare er sikker for den, fordi den uophørlig snadsker i Alt — — Hm! Hm! besynderligt! jeg

Fiender en lille Pige, som ligner denne stemme. Kat kanke besynderlig, altid snadsker hun, altid har hun Pommerne fulde af Gliskerier, og fordærver dermed Tænder og Mave. Aldrig har hun Appetit, da hun aldrig oppebier den; aldrig er hun ret sund, men ofte farlig syg, da hun aldrig vil give Maven Tid til Gødsjelse! — — O, saadan Pige er jeg ikke! — — Det veed jeg ret vel; men en venkabelig Paamindelse er dog ogsaa Tak værd.

22.

Tor jeg sige offentlig dit Hjertes hemmeligste Ønske, eller vil du tillade mig at hviſte dig et Par Ord i Øret? ... Nej? — — Saa maa du og tilgibe mig, naar jeg taler oprigtig. Du længes inderlig efter, at blive Kone, og venter utaalmelig efter Frieren. — — Truffen det, har jeg, det kan du

ikke nægte; men siden du er nysgjerrig, for at erfare, om jeg og kjender Marsagen til dit Ønske; saa vil jeg ogsaa opdage dig denne. Du vil gifte dig, ikke for at gjøre en Mand lykkelig, ikke for at være hans Medhjælper; men ligesom Fru v. A —, for at kunne sidde i Sophaen, og uden Hindring flase, spille og Radre.

23.

Kjære, gode Tomsen, dig foreskæer en stor Ulykke. Om en Maanedstid vil Kjøkketpigen p. ndselig blive syg, og Pappa vil forlange, at du imidlertid skal foreskæe Kjøkkenet, og tillave hans Livretter. Vistnok veed jeg, at du stedse har haft Væmmelse for Kjøkkenet; jeg veed nok, at du ikke vil fordærve dine store, blaae Hine med Røg, eller dine fine Hænder ved Ilden; men Pappa veed det ikke, og vil forkræffelig kjende, naar han indseer, at du ikke forstaaer at koge. Vil

du undgaae hans billige Trettesættelser, da
 benyt dig af den korte Tid saa godt muligt, at
 han ikke skal gjøre dig til en Tort for dine
 fløgere Selskabsøstre.

24.

Tilgiv, smukke Barn! træk ikke din Haand
 bort, det var blot en Taare, som hastig
 randt ned af mit Øie, og faldt heed paa
 din højre Haand. Jeg tænkte mig just dine
 Forældres Sorg, naar de inden Aarets Ud-
 gang skal komme til at følge deres elskede
 Datters Liig!... Ja! ja! du falder med Rette
 i Forundring; men vedbliver du saa uafslæd-
 lig at svække dit Bryst ved voldsomme
 Dandse; saa vil snart ulægelig Tæring an-
 gribe dit Legeme, og, inden Lovet falder,
 Graven aabne sig for dig!

25.

Jeg er saa ugerne en Ulykkesprophet, og jeg maa dog blive det, om Advarsel ikke gjør dig klogere. Du vil udmærke dig ved Pragt og ved Spil, kjære Amalia! gaaer du frem i disse Lidenſkaber, ſom du har begyndt, da vil dit Liv worde en Række af Ulykker, ſom tilſidſt nagende Kummer og en tidlig Død vil gjøre Ende paa. Din elſkede Egtefælle vil om ſeie Tid blive en ødelagt Mand, og dine Børn, hvilke du efterlod, ingen Formue, ingen Opdragelſe, — kun Gjeld og Armod, — de ville forbande dig.

26.

Du er en god Pige! Af dig vil dine Forældre have Glæde, og end i den ſldigſte Alder velſigne den Dag, da du blev født. Viſt nok ſkal nu og da dit Hje bedrøves, og i

Fremtiden skal dit Hjerte føle megen Rummer; men du vil med fast Mod udholde Alt, og de glade Udsigter til den evige Løn vil styrke dig i de jordiske Prøvelser.

27.

Du er smuk, meget smuk! — Det siger Speilet mig alle Dage: dertil behøves ingen Sandfærdighed! — Dog, fjere Barn, dog! at du i dit tyvende Aar skal blive gammel og styg, det har Speilet endnu aldrig sagt dig, og det er høj Tid, at erindre dig derom.

28.

Kan du sye, strikke, brodere, koge? Veed du, at sex og halvfemsfindstyve Skilling udgjør en Rigsdaler, og at denne ikke formerer sig, om man ikke med hine holder til Raade? Veed du alt dette? — — Naa, saa kan du hvilketsomhelst Dieblis gifte dig; hundrede af dine Lige gifte sig, og vide

neppe hundrede Delen af dette Videt. Men
 hvorledes følgerne af et saadant Gifter-
 maal blive, og hvorledes det ender sig,
 derom bekymrer man sig aldeles ikke, siden
 man ikke er Hustru; men blot vil have Man-
 den til et Skalkeskjul.

29.

For dig, Delia! skal jeg afdrage Fremtiden
 sit Dække? Dennegang maa Myren gøre
 det i mit Sted. — Myren? — Nu ja!
 Giv kun Agt paa den i det tilskudende
 Foraar, hvor flittig den arbejder og samler;
 tænk saa efter, i hvilken Hensigt den samler. —
 Dertil behøves ikke nogen Betænkning, det
 har jeg længe vidst; den samler Føde for
 Vinteren! — Da er den klogere end
 du; ogsaa din Vinter kommer, men dig
 vil den overraske ganske uforberedet.

30.

Stolthed staaer for Gald! Du ringeagter
 saa mange af dine Veninder, fordi du er
 smukkere end de; du dadler deres Ansigts-
 træk, og roser ved denne Dadel dine egne;
 men du erindrer ikke, at alle disse Fortrin
 ere forgængelige. — — Dog, jeg vil ikke
 forud gjøre dig ulukkelig, kun vil jeg advarer
 dig, for at du kan vinde Tid og Overlæg til at
 forbedre dig og til at indsee, at et Til-
 fælde ikke maa gjøre os stolt.

31.

Hvorfor pynter du dig? — Jeg vil i
 Selskab! — Hvorfor besøgte du, at der
 skal spændes fore? — Jeg vil kjøre ud! —
 Hvorfor lader du dit Vinned vasse? — Evige
 Spørger, siden det er smudset! — Jo,
 ja! Ethvert Hvorfor har sit Derfor! Men
 hvorfor har Skaberen egentlig sat dig paa

Jorden? det har du vel aldrig tænkt paa.
Derom vil jeg spørge dig, naar jeg igjen
taler med dig.

32.

Du er en lille Løv, og jeg kan ikke spaae
dig andet, end Spot, Skam og Straf. —
Hvad? jeg en Løv? Jeg fordrer Be-
viis; hvis ikke, vil din Spaadom opsyldes
paa dig selv. — Bliv ikke hidfig, fiære
Barn, det er til ingen Nytte; jeg vil be-
vise det: Har din Skionhed ikke allerede
flaalet mangen en Ynglings Hjerte? — Jo,
gamle Mor, det var vel muligt! — Naar
altsaa! Og i Sandhed, der gives ogsaa
mange Børn, som virkelig bestjæle deres
Forældre; de stakler spare ofte selv, for
at kunne holde Klaveer, Informator og
Sprogmeester til dem, og dog lære Børne-
ne intet. Er dette da ikke at stjæle?

33.

Altid har du Bøger i Hænderne, Naar
len aldrig. Enhver Ting har sin Tid.

Men dennegang vil jeg kun spørge dig, hvad du egentlig læser? — Jeg læser Sange, Digte, helst Romaner! — Og alt dette uden Vejsledning, uden Vals? — Jeg vælger selv! — Gaa har din Fader ikke Urret, om han med det første kaster alle dine Bøger i Ilden.

34.

Et utaknemligt Barn ligner Giøgen, som opvæder Giøgemoderen, der nærede og fødte den. Et taknemligt Barn er liig den unge Erane, som paa sin stærke Ryg fører sin svage Fader over Havet til varmere Egne. Hvilken af disse vil du ligne? Naar du først har sagt mig det, vil jeg være din Sandfæder.

35.

Stinsyge er et forfærdeligt Uhyre; lad det ikke komme dig nær; under de gyseligste Dvaler skulde det fortære dit elendige Hjerte. Erindrer dig min Advarsel.

36.

Den ædle Blufærdighed, som farver Jomfruens Kinder med Purpur, er en af hendes kjønneste Egenheder, og det tydeligste Beviis paa hendes rene Uffold. Hvorfor stiller du dig selv ved denne Naturens ypperge Gave? Hvorfor vanzirer du dine Kinder med Sminke? Hvi fordærver du din Hud med ædende Farve?

37.

Klæder Kæbe Folk; men at søge sin hele Lykke i Klæderne, at gjøre dem til sin eneste Fortjeneste, det er daarligt, det er heist urigtigt. Din smukkeste Klædning har Fabrikaanten vævet og Skræderen syet; naar du trækker den af, saa staaer du der nogen og blot, uden Lykke, uden Fortjeneste, uden nogen slags god Egenhed. Og hvo vil vælge en nogen Pige til Kone?

38.

Stakkels Pigebarn, dig foreftaaer mangen
 en Ulykke; men, hvis du i hvert kommende
 Aar af dit Liv trehundrede gange seer Solen
 ftaaе op, faa skal Ulykken vige fra dig, og
 for Lykke vorde din Lod.

39.

Du har en viid og lang Reife for, det
 kommer an paa dig selv, at udsætte den, og
 at paaſkynde den. Bliver du faaledes ved,
 da bliver du nødsaget til, snart at tiltræde den.
 Væed dig, om du uforberedet begiver dig
 paa Reiffen!

40.

Kan du spille Whiſt, P'ombre og Boſton?
 — Hvilket Spørgsmaal! En Pige paa min
 Alder ſkulde ikke forſtaaе faameget! — Væed
 du, hvor ofte man, ved at ſtrikke en Strømpe,

Kal tage ind og ud? — Saadanne Smaa-
ting har jeg for længe siden glemt! — Nu,
saa maa det heller ikke fortryde dig, at
for disse Smaating tre Friere allerede have
forglemt dig.

41.

Du er inderlig bedrøvet over, at dine For-
ældre ikke vil tilstede dig, at du ægter den
fattige Ferdinand. Deres Grunde vil
jeg ikke undersøge; kun din forestaaende
Skæbne vil jeg forudsige dig, om du,
imod dine Forældres Villie, gifter dig.
Din Elsker vil, med de bedste Forsætter,
dog ikke kunde forsørge dig! du vil komme
til at lide Nød, du vil komme til at give
Slip paa Livets uskyldige Glæder, og
komme til at føle alle dets Qualer.
Snart vil du falde ad Døden, for at befrie
dig fra den Elendighed, din Indbildnings-
kraft drømte sig som et Elysium. Ved En-
den af dine ulykkelige Dage vil du da for-

Alte med Anger erindre dig dine Forældres
Raad og min Prophetie.

42.

Gud føder vel de unge Navne, og flæder
Markens Pissier; men Mennesket gav han
Hænder til Arbeide, og Hoved til at ind-
samle Kundskab; naar du nu, *E l i s e*, bliver
ved, at lægge Hænderne i Skædet, og blot
pynter dit Hoved, saa er jeg nysgjerrig
efter at vide, hvem der engang vil føde og
flæde dig.

43.

Til hvilket Hjemmed mener du vel, *E v e l i n e*!
at du har faaet Fodder? — Et nar-
agtigt Spørgsmaal! Til at gaae med! —
— Du maa vist have bestemt dem til et an-
det Brug; thi ellers vilde du vel ikke være
saa taabelig, at tvinge dine Fodder ind i
saa snevre Skoe, i hvilke de ikke, uden

Smerte og Pine kunne gjøre et Skridt fremad.

44.

«Hvormeget har du vel i dit Liv erhvervet dig ved din egen Fortjeneste? — Intet; thi mine Forældre have hidindtil klædet og forsorget mig. — Men naar de døe? — Saa maa min tilkommende Mand træde i deres Sted. — Men naar nu ogsaa han døer? — Saa er det mine Børns Pligt, at erstatte mig hans Tab. — Men naar de nu tænke ligesom du, forlade sig paa Forældre og Mand, have intet lært, og kunne ikke forsørge dig! hvad da? — Da, ja nu da... — Da udsætter du dig i din Allderdom for Hunger og Nød.

45.

«Vil du ikke række mig dit Halsklæde, som ligger der paa Bordet: jeg behøver det til min Spaakunst! — Der har du det!

— Et flønt Halsklæde; men see, der har det en lille Rift. — Jeg blev nylig hængende fast ved et Som. Men, du gamle Daare, hvad tager du dig til, du gjør jo det lille Hul større, og river mig det halve Klæde istykker! — Kan være; men jeg forudsiger dig tillige, at de, som ikke stoppe et lille Hul, komme snart til at stoppe et større.

Ville Glut! du seer, jeg er gammel og svag; vil du ikke sælge mig din Ungdoms Gld og Sundhed for denne Penge? — Eenfoldige Gamle! er Sundheden tilfals? — Ja, ja! forøde den, forøde den for det intet, og dandse dig Sygdomme paa Halsen, det kan du. Noget bedre end Intet, tænkte jeg, og vilde for min Penge tilkjøbe mig din Helsen.

47.

Vil du give mig et Kys, saa skal jeg lære dig den store Kunst: Hvorledes man af Skillinger kan gøre Marker, af Marker Rigsdalere, og af Rigsdalere Dufater! — Naar du har sexten Skilling samlet sammen, saa har du en Mark, naar du har sex Mark samlet sammen, saa har du en Rigsdaler, og naar du har... — Tie! tie! det vidste jeg, da jeg endnu ikke var sex Aar gammel. — Nu, da du veed det, hvi gjør du da ikke derefter?

48.

Hvormeget tabde du i Gaar i Spil? — Intet, tvertimod jeg vandt to Daler. — Og i Forgaaers? — Een Daler! — O du er en uløffelig Pige! Bindelyst vil forlede dig til Spillesyge, og du skal, for nogle elendige Dalere, bortspille dit Livs skønneste og bedste Dage.

49.

Hvormange Piger gives der vel i Verden?

— Maaskee flere end hundrede Millioner!

— Saa mange? Da har du ikke nogen Marsag til at være knipsk; iblandt saa stort et Antal kan du ellers let blive overseet.

50.

Nej, det er ret slemt, ret taabeligt, at du kun er en Stormands og ikke en Førstes Datter! — Naragtige Gamle, hvad kan jeg derfor, at min Fader ikke var en Første? — Altsaa! er den adelige Gædsel blot et Tilfælde? men hvorfor er du da stolt af et blot Tilfælde? Hvorfor seer du med Foragt ned paa din Naboes gode Døttre? De kan heller ikke for, at deres Fader kun var en ærlig Skomager.

51.

Hvorfor slaaer du vel denne Koppe itu? — Fordi den har en Sprække, og ikke længer

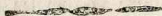
godt kan holde Vand! — Hm! Hm! Der falder mig just nu en Tanke ind, som jeg dog maa sige dig: Hvis man vilde slaae Hovedet itu paa enhver Pige, som ikke kan beholde i Tanken de Lærdomme, som man i sex, otte Aar har villet indprænte hende, saa kom vist en Mængde Piger til at gaae omkring uden Hoved.

§2.

Gode Pige, kom med mig hen til Bindet! Seer du der nede den Olding, som skælvende vakler herind, hvorledes han bestandig hvister en Laare, af Diet, og løfter Hænderne op mod Himlen? Kom, kære Barn, vi vil gaae ned, og spørge om Aarsagen til hans Kummer! — Ulykkelige gamle Mand! hvorfor græder du? Hvilket Uheld er tilfaldt dig? — Ak! den største, som kan ramme en Fader. Jeg havde en eneste Datter, som jeg opdrog

med den første Omhu; efter min Formues
 Fortliis manglede jeg ofte selv, for at
 kunne flåde hende anstændig. Hun var
 mit Haab, min Trost, min Glæde. Da
 hun blev ældre, fælde hun Kiærlighed
 til en Ungling, der var en Forøder, et
 Menneſke, der duede til ingen Ting, og havde
 et ondt Hjerter. Jeg advarede hende fader-
 lig, jeg bad, jeg beſfaldt hende; men hun
 hørte mig ikke, og flygtede hemmelig bort med
 ham. I to Aar ſøgte jeg hende ſorgiæves; min
 lille øvrige Formue ſvandt hen, dog blev jeg ikke
 træt, men blev ved at ſøge, og har gode
 Menneſker at takke for, at jeg kunde van-
 dre fra eet Sted til et andet. I Gaar —
 o den rædsomme Dag! aldrig har jeg op-
 levet ſaadan en Dag før, — i Gaar fandt
 jeg hende i Forſtaden i et uſelt Herberge.
 Hendes ulukſalige Forfører var gaaet fra
 hende, og havde givet hende Fortvivlelſen
 til Priis. Med Plalter bedækket laae hun
 paa Straae, kæmpende med Døden. I

Nat døde hun i mine Arme. Nu banker
 jeg omkring, for at samle Penge til en
 Kiste for mit Haab, min Trøst, og min
 Glæde. Forbarmer eder over mig! Mit
 Hjerte bløder, snart kan jeg ikke udholde
 at gaae længere! — — Min Pedsagerinde
 gav ham mere, end han behøvede. Ulykke-
 lige Pige! sukkede hun. Ulykkelige Fader!
 sukkede jeg; og sorgmodige skiltes vi fra
 hinanden.

S a n g

for Lærlingerne i Søndagsskolerne.

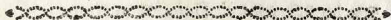
Til dig, som styrer i det Høje,
 Opførte vi vor rørte Sjæl.
 Dig priser Laaren i vort Dje,
 Mens Hjertet glædes ved vort Held.
 Gud! du har ført os faderlig;
 Vi love dig, vi takke dig.

Tak, at du Vejen os beredte
 Til dig, til Held og Salighed.
 Tak, at din Haand os kjerlig ledte
 Paa Banen frem til Lyk og Fred.
 Gud! du har ført os faderlig;
 Med Jubel vi lovsynge dig.

O lad blandt os dit Sandheds, Rige
 Fremdeles herligt bredes ud!
 At vi fra Synd og Daarskab vige,
 Men stadigt følge Lysets Bud,
 Og, som vi frem i Kundskab gaae,
 Vi større Kraft til Dyden faae.

Da skal vi leve dig til Ære,
 Og gavne Jorden ved vor Glid,
 Dit Bud vor Helligdom skal være,
 Dit Velbehag vor Lyst og Id,
 Og da vort Samfunds Diemed
 Velsigne du med Miskundhed!

B. R. Hjort.

Fader Vor.

Fader, du som skabte Himmene,
 Du som ofrede din Søn paa Jorden,
 For at tolke os din Retsfærdss Jorden,
 For at sone dig med Syndere!

Du som bød os kun vort eget Gavn,
 Du hvis Nie intet Skabt forlader,
 Englernes og Ormens milde Fader,
 Helligt være os dit store Navn!

Broderhuld og Uskylds høje Fred
 Bygge dig i Hjerterne et Rige;
 Lad det stedse gienem Trængsler stige
 Og os modne til vor Herlighed!

Du de Skrøbeliges hulde Ven,
 Naar de efter Ret og Sandhed tørste,
 Skee din Villie, alle Verdnens Tørste,
 Her paa Jorden, som i Himmelen.

Giv os, hvad vi bruge, til vor Død;
 Lad din Aand vort sande Liv os lære;
 Giv os ikke Alt, hvad vi begjære,
 Giv os, Gud! Tilfredshed og vort Brød!

Og naar vi os mod dit Bud forsee,
 Du vor Skyld os naadig ville skienke!
 Som og vi mod alle dem, os frænke,
 Gjerne vise os forsonlige.

Lad dit Ord saa lyse for vor Fod,
 Lad ej Daarens Glimmer os forføre,
 Lad ej Laffens søde Gift os røre,
 Styrk i Kampens haarde Stund vort Mod,

Og o lad din Wiisdoms stærke Skjold
 Værge os mod alle Dydens Fiender,
 Mod alt Ondt, hvis Rod i Mørket rinder,
 Fri os selv fra Udaads grumme Vold.

Thi kun dit er Scepteret, hvorved
 Solene o Sektterne sig valte;
 Du alene løser Tidens Bælte
 For at stues i din Evighed.

G. H. Olsen.

Ved

Ynglingen M. P. Bruuns Grav.

Løst dit Blik mod Himlen, hver, som græder!
 Er den Magt, som deler Skæbner ud!
 Hvert dens Njemeed er Skabtes Glæder:
 Skabning, vil du mestre — Gud?

Uden Stør af Ufuldkommenheder,
 sner han det Heles Harmonie,
 medens Halvforstand om Maalet leder:
 Venner, derfor græde vi.

Nys ved Altrets God i Sundheds Tempel
 fro blandt os en Skyldfri Yngling stod;
 Adel satte paa hans Daad sit Stempel;
 o! han var saa glad, — saa god!

Vi ham saae, vi savned' ham saa glade;
 Gravens Engel smiler, — og han gaaer:
 Eegen styrter, Rosen fælder Blade,
 af! imedens Røret staaer.

Skabte, hør mig! Medens du hernede
 vanker om, ej prøv, at fatte Gud,
 men erkjend, dit Kald er: at tilbede,
 og at smile ved hans Bud!

Glæden spirer dog ved Kummer's Side;
 Haand i Haand med Veemod Haabet gaaer;
 medens end de stridde Taarer glide,
 Frostens Dvægetime staaer.

See, paa denne friske Gravhøi dvæler
 Enken ej med søndervreden Haand;
 Faderløses hule Suk ej kvæler
 Haabets Gnist i mørket Aand.

Hør, ved denne friske Gravhøj ligger
 intet grusomt Sagn om krænkert Pligt:
 Sandhed sødt gjenkalder unge Dyrer:
 o! hvor det er lykkeligt!

Derfor fat Dig, Moder, sjønt du tabte
 ham, som Dig ved Hjertets Balg var Søn!
 Brodefri han gif til den, ham skatte:
 søl, hans Lod er hisset skøn!

Broder, Frænder, alle I, som græde,
 mindes, Liv og Kummer vare fort!
 Mindes froe, det var til Lys og Glæde,
 at vor Yndling først gif bort!

Haste.

S o n n e t t e r.

I.

Emilie.

Du vidste: Troen kun kan Anden
styrke!

og, havet over Mængdens fløve Skikke,
foruden Tro paa Gud du leved' ikke
i Sværmeries og Fanatismes Mørke.

Med hellig Andagt du, med Sjælestyrke
mod Himlen hæved' dine raade Blikke,
naar du ved Altrets Gud saaes Offerkal-
fen driske

og Frelseren i Aand og Sandhed dyrke.

Med Taalmod bar du Livets Martyrkrone,
for Troende saa kort er Livets Smerte,
men ene mægtig Almagts vise Haand.

Thi Gud kan saae dit rene, fromme Hjerter,
og op til Ewighedens lyse Zone
han mild ophøjed' din frifundne Aand!

II.

Eftertvivl.

Du! som saarer let, lig Rosenkvist,
 og i vintre Bryst dit Sæpter bærer,
 Du! som alt for snart vort Hjerter lærer,
 hvad det roligt ej tilforn har vidst,

Kjærlighed! som Livets svage Gnist,
 o! saa brat udsukt, hos mig fortærer,
 sig, hvad hos Ulykkelige Dig nærer,
 næres du ved Magt, hvad eller Lisk?

Kan udmarvret Legem dig berede
 i sin Vine den forønskede Lyst?
 Vil du bisset skjenke mig den Glæde,
 som du fædse nægted' her mit Bryst?
 Eller skal — o! Haab! — naar Njet luffes
 i mig, Herliggjordte, du udsuktes?

Den lille Rosenknop.

D! sig mig over hvad saa omt du ruer?

I Gavn du maa et høire Væsen huse,
som, naar sig dine Blade vil udfruse,
opsvinger sig mod Himlens lyse Buer.

I hellig Tausched Skalden dig bestuer,
ham synes fra dig Følsharper luse;
i dig han gad sit Sværmerliv henbruse,
at tolke Elskov sødt i dine Luer.

Som Digt'ren i sin Barm maa Verden holde
og kun i mystisk Fald sig kan udsolde,
saa ej din Purpururne du oplukke!

Thi flyver fra dit Tempel Lysets Engel
kal Elsk'ren brude dig fra spæde Stengel,
og ved hans Elsktes Barm du doer i Sukke!

IV.

Ved en blodskænk,
 med Blomster udhuggen Sten,
 i et gammelt Nonneklosterkapel.

Fordum vare dine Blomster røde
 af de faldne Heltes Hjerterblod,
 ak! paa dig det strømmed', lig en Flod,
 da for fængslet, elsket Møe de døde.

Her tidt fromme Piges Sukke lode,
 bøjet for den Krist, som paa dig stod,
 søgte hun for dromte Synder Bod,
 sølte Hjertet dog af Omhed gløde.

Hver af dine dyrebare Pletter
 Tidens Tand har næsten slettet ud.
 Ridderaand i Daad ei her udbryder.

Angers Suk beflemte Bryst ei letter,
 ingen Pige trostet takker Gud! —

Ak! med Fortids Mørke svandt dens Dyrer! —

Schönberg.

Hertha's Sangere.

Med sin flammende Aand paa Fantases dristige
Vinger

Ev ald den hellige Skjald svæver mod Him-
melen op.

Skaberens Priis forkynnder Tullin i hel-
lige Digtning,

Og den landslige Fryd Thaarup os viser i
Sang.

Wessel med attiske Spøg i Tryllespejl
Daarskab os viser,

Udspreder Taagen, som tidt hyller vor Bane
i Sorg.

Nordboens herlige Daad i Epos Pram os
forkynnder,

Kabbel i spøgende Qvad muntret hvert
følende Bryt.

Baggesen magist fortæller i Spøg og
i hellige Alvor,

Stormer i Hymnens Flugt op imod Almag-
tens Gud.

Men over Formernes Evang med Bragurk
den himmelske Styrke

Øhlenschläger sangles hvert Bryt med
sin serafiske Sang.

N. Furst.

Vigen med Harpen.

B e r e l s a n g.

Sig mig, du blege Møe, som staaer
 der henne ved Døren, og Harpen staaer,
 hvi blusser din lille Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i dit Skjød?
 Du er dog endnu baade smuk og ung,
 det Spillemandsliv maa falde Dig tung;
 men sig mig, blusser din Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i dit Skjød?

H u n.

O noadige Herre! af Harpens Lyd
 fremlokker mit Hjerte sin Ungdomsfryd;
 seaa blusser min blege Kind saa rød,
 naar Strengene zittre i mit Skjød.

Men sig mig, hvi solumer saa dit Bryst,
og aander Sukke i Harpens Røst?
du er dog endnu baade ung og smuk,
hvorfor da de ængstlige bange Suk?

H u n.

O, naadige Herre! mit fulde Bryst,
højt solumer ved Mindet om Ungdomslyst;
saa bæver i Harpen de bange Suk,
af! fordi jeg eengang var ung og smuk.

Men sig mig, hvi trille de Perler smaae
paa Harpen, som Duggen over Engens
Straae?

sig mig, hvi staaer Diet af Taare fuld,
naar Haanden griber i Harpens Guld?

H u n.

Der følger en Kilde sig i mit Bryst,
som stiger og falder i Harpens Røst;
o! det er Accorder, som, reen', og fuld',
ødt lokke de Perler ned i dens Guld.

Stik.

Sneefoget.

Et Epigram efter det Engelske.

Udsundelig fra Himlen denne Sne
 paa Emma's Lilliebarm ei faldt saa saare
 for den, ved overvundet sig at see,
 bortsmelted' skamsfuld i — en Taare.

Stik.

Til en Ven.

(Efter Horaz, II. Bogs 10. Ode.)

Den, som foroven steile Fjeld bestiger,
 Lidt kommer hovedfulds derafra igjen;
 Men den, som aldrig mod et Større higer,
 Hans Liv i kjedsomt Mørke svinder hen.

Den lever best, som Middelveien følger,
 Som hæver sig fra lave Nøbels Trop,
 Men stuer dog med Bryst de falskeølger
 Som Hoffets Søe fra Dybet vælter op.

Naar Egen rykkes op ved Stormens Vælde,
 Uroffet tidt de mindre Træer staae;
 Naar Lynet rammer Skyomfronthe Gjælde,
 Urørte Dalens Hytter ofte laae.

En Varm, der er beredt paa hver en Skjæbne,
 Kan bære Alt med fast og roligt Sind;
 I Modgang vil den sig med Taalmod væbne,
 I Medgang frygte for at slumre ind.

Ufverling er Naturens faste Orden;
 Saa bød Naturens store Ophav, Gud;
 Og Vaar og Sommer skiftes om paa Jorden
 Med Høst og Vinter paa hans vise Bud.

Den samme Lov for Menneket blev givet —
 Ei stedse saares vi af Smertens Braad,
 Men Fryd og Kummer veksle af i Livet,
 Og Laster følger ofte efter Graad.

Ehi naar en Skye hen ad din Himmel iler,
 Da staae, o Ven, fast og uroffelig!
 Men naar en hældig Vind dit Sejl udspiler,
 Saa bux, at den kan hastig dreie sig.

C. F. Ostenfeld.

Dyd og Skjønhed.

Dig, Formosa, gav Skiebnen blændende
 Ynde og Skjønhed,
 Huld i det glødende Blik, Purpur paa dej-
 lige Kind,
 Tænder og Arme som Snee, en Barm liig
 cararisk Marmor,
 Silkeblødt Haar, og en Fod skønnere Ve-
 nus ej har.
 Derved gav den dig Magt at beherske Mands-
 lingens Hjerter,
 Og for din Fod i Vaand at lægge hver Bel-
 ystens Træl.
 Pia! hvad gav den dig? — Ei Skjønhed,
 men Dyd og et Hjerter
 Villigt med Trøst og Hielp at afdørre Kum-
 merens Graad.

Ekjon, Formosa, du er! men Tiden snart
afbleger Rosen; —

Hurtigt som Abner for Vind bortsvinder hver
dig tilbad.

Alt, hvad du har igien, er Nag og rynkede
Kinder,

Uden Kundskab og Dyd som Tornen foragtet
du staaer.

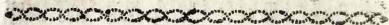
Pia! o Held dig! du nød Forsmag paa Him-
melens Glæder

Hvergang du ommelig giød Balsom i Liden-
des Saar.

Kort varer Ekjonheds Triumph; men Dy-
den, lysende altid,

Iler med usvækket Glands Evigheds Palmer
imod.

C. L. Dtsenfeld.

I Froken G — s Stambog.

Morf var Ski bneis Irregang herneben,
 Mulm omhyllet' Dodeliges Bied,
 Om paa Vandringen til Evigheden
 Vensteb, Glæde, Haab ej fulgte med.

Mod den første's store Held at nyde
 Er al anden iordist Bryd kun Tant,
 Selv den Graad en elsket Ven saae flyde
 Smerted' vel, dog mildere den randt.

Gjelden skue vi den anden smile;
 — Ingen's Liv dog ganske savned' den —
 Gjennem Modgangs Nat og Kummer's Pile
 Bryder den — et Glimt fra Himmelen.

Og den sidste! — Jorden med dens
 Ellder,

Al dens Høihed, Rigdom, Skønhed, Magt
 Evinde hen — Hvor Haabets Guddom træder
 Er en Verden, evig Fien, frembragt.

Stærk ved disse Du Din Fremtid 'møde!
 De Dig fabe mangen frydsfuld Stund!
 Livets bitre Timer Dig forføde!
 Gjøre Døden til et venligt Blund!

J. N. Schow.

Pompeji og Herkulaneum.

Hvad Underværk er ei seet? Vi bønfaaldt
om kjølige Kilder

Dig, Moder Jord! og hvad vælder der ud af
dit Skød!

Er i Afgrunden Liv? Mon skuldt under
Lava der færdes.

End en ubekendt Slægt? Kemmer den
sundne igien?

Græker! Romere! hid! O seer det gamle
Pompeji

Fremstaaer af sit Gruus, paa ny rejser sig
Herkules Stad.

Gavl fremsiger ved Gavl, og den udstrakte
Portikus aabner

Gine Hæder, o kom hurtigt at give den
Liv!

Habent staar det vide Theater; syn Porte
det pryde.

Mængden, lig vældig Strøm, styrte sig ind
gjennem dem.

Hvor ere I Mimer? Herfrem! Guldend det
tillavede Offer,

Atrei Son, med Drest følge det gylende
Chor.

Hist Sejerens Bue jeg seer! Gienkjender I
Forum?

Betragt de Skiffelser hist paa den furuliste
Stoel,

I Spidsen Viktorer med Øren! Højsædet
besliger

Dømmende Prætor, for ham fremtræder
Midne og Part.

Keenlige Gader udbrede sig, med ophøjede
Fliser

Løber den smalere Vej jevnslides Husene
hen.

Fremstaaende Tage gi'er, En, de zierlige
Kamre

Slutte fortroligt en Nad teindt om den en-
somme Gaard.

Hurtigt! med Skaaderne op og de længe
tildyngede Døre,

Ed i den Kræftfulde Nat falde den yndige
Dag.

Seer kun, hvordan i en Kreds de nette
Banker sig strække,

Hvor af de brogede Steen Gulvet saa
glimrende er.

End glindser Væggen frisk af livligt bræn-
dende Farver,

Hvor mon vel Kunstneren er? Nylig fra
Venslen han gif.

Guld af sastrige Frugt og yndigen ordnede
Blomster

Batter den muntre Jæstion indtagende For-
mer i sig.

Her med rigfyldte Kurv en vinget Amor
hensvaaver,

Glittige Genier hist udperse Druernes
Blod.

Højt springer Bacchantinden i Dands, hist
udstrakt hun sover,

Og den lurende Faun kan ikke skue sig
mæt.

Flggtig tumler hun her de raske Centaurer;
sig støtter

Kun paa et Knæ, og slaaer raft med sin
Thyrus paa dem.

Hvi noks I, Drenge! Herfrem! End staae
der de kostbare Gade,

Hser, I Smaapiger! frist i de etrusiske
Kruus.

Staaer ej Trefoden her paa ziirligt vin-
gede Sphinxer;

Rægger til Jlden! Gesvindt. Slaver! gjør
Stegeriset flart!

Kjøber, der Mynter I har, som mægtige
Titus har præget.

End ligger Vægtfaalen her, ikke der mang-
ler en Vægt.

Sætter det brændende Lys i den kunstigt
udgravede Stage,

Glindsende Olie I flux fyldte Lamperne
med.

Lad see, hvad er i det Skrin? Betragt,
hvad Brudgommen sender,
Vige! Spænder af Guld, glimrende Arm-
baand til Stads!

Leder Bruden i duftende Bad, endnu staaer
her Salver,

Sminke finder jeg her i en udhulet Kryстал.
Men hvor blive Mændene af? De Gamle?
i stille Museum,

Ligger det vigtigste end, af sjeldne Koller
en Skat.

Griffel finder I her til Skrivning, vox-
strøgne Tavler,

Ikke det mindste er tabt, trolig har Jor-
den det gjemt.

Ogsaa Penaterne indfinde sig, og Guderne
samles

Alle igien, hvorfor komme kun Præsters
ne ej?

Se med Caduceus hist den peent udstafes
rede Hermes,

Sejersgudinden saa let flyer af den hol-
dende Haand.

End Alterne usfødte staae, o! kommer,
antænder,

Længe var Guden forsømt, antænder Of-
fer for ham!

J. N. Schow.

Baarsfølelse.

Den gyldne Baar fra Bjergene nedbaler,
Af løste Bænder Bækken tvinges fuld;
Nu grønnes Myrten, Rosens Knop sig
maler,

Og Engen pryder sig med Floras Guld;
Hver Skabnings Lyd højt om Hans God-
hed taler,

Der viser sig i Blomstens Duft saa huld;
Eilbage vender Naias, Dreaden;
I Egetoppen aander mildt Dryaden.

O! Kunde saa mit Hjertes Baar frembringe,
Da Sorgerne sig fierne fra mit Bryst!
Og kunde jeg den soundne Fryd giennnde,
Og kalde frem min Ungdoms gyldne Lyk!

Gorgiebes dine Tryktoner lyde,
 Erindring! de mig sjenke ingen Trøst.
 Fra Fortids Scener Vandens djerv sig river,
 Og indre Stræben evig fremad driver.

Paa dine B'omsterhole jeg mig svinger,
 Du stille Land! paa Kierlighed saa rig,
 Og trindt om mig paa tusind lette Vinges
 Naturens skjønne Liv udvikler sig;
 Den skjulte Kraft sig af sit Fængsel tvinger,
 Nye Former spire af de gamles Liig.
 Er kun for mig ej mindste Fryd tilbage,
 Og kommer aldrig Haabets blide Dage?

De komme — Som naar Guddoms-
 Stemmer falde,
 Opfølger hellig Solesse min Sjæl:
 "Ej Menneſket skal fra sin Holde falde,
 "Som var han kun af Skiebne's Spil en
 Træl;

Og aldrig Haabets Soel for ham ned,
dal'de;

"Ehi ham so venter overjordiff Held.

"Det Skjonne er hans Stræbens Maal
herneden,

Men han skal finde det i Evigheden.

"Som enlig Pilegrim han gaaer paa
Jorden,

"Eil Maalet følger intet Hjerte med.

"Ham Nojen driver; Modgangs Rædsel-
torden

"Ham voldsomt rykker, ofte styrter ned.

"Men er han større selv end Skiebuen
vorden,

"Da hæver han sin Aanden til Himlens
Bred;

"Og hvad han her i Anelser har fundet,

"Det bliver engang til hans Væsen bundet.

O! saa forglem hvad dig, naar Mod,
 gang truer,
 Mit Hjerter! Skjebnens Strengbed
 her.

Hvo fri for Lanker i sit Indre Kuer
 I Kammers Nat har Ledestierne der;
 Som Livet overalt, ved Vaarens Kuer
 I hver en Drift fremtryllet, yndigt leer;
 Saaledes Anden skal paa Andagts Vinge
 Til nyt og evigt Liv sig henrykt svinge.

J. N. Schow.

Til J. F. Clemens
ved hans Søns Grav.

Mellem Taarer og Haab, min Clemens,
Du vandrer til Graven,
Hvor de gjemte Din Fynd, af! hvor de
jordede' Din Søn;
Mellem Taarer og Haab til Graven saa
vandre vi alle,
Hiin til sin Yndlings i Dag, denne i
Morgen til sin.
Bittert og stort er Dit Tab — men o!
medens Taarerne rinde,
Hvisler en Stemme Din Aand huld og
livsfalig imod:
Grød, det er Jordlivets Dug, men priis
giennem Taarer den Høje,
Som i Din Laurbærkrands fletted' en
hellig Cypress.

G. H. Olsen.

I en Stamtbog,

Med stadiat Mod vi Skiebnen gaae imøde
 med Tillid til den Gud, som styrer Alt!
 See, hvordan end vor Lod paa Jorden faldt,
 omfider naae vi Livets Aftenrøde.

Om vi bedugge Velen did med Taarer,
 og om vi den med Glædes Roser strøe,
 Naturen skrev den faste Lov: "Du døe!
 For den maa Vise bøje sig — og Daarer.

Men Viisdom sanker mangen ædel Glæde
 i Dydens Ly, i Venskabs hulde Braa,
 dem Daarskab, tankelos, kun stirrer paa,
 og uden Nydelse maa heden træde.

I Dydens Ly, i Venstabs lave Hytte
 nedgiktes Himles Forsmag i vor Varm:
 vi nyde den, og smile, Arm i Arm,
 til vi vort Støv mod Lysets Klæder bytte!

Haste.

A m o r.

Skjelmiske lille Dreng,
 som flyder i Gleng,
 — jeg tilstaaer med blødende Smerte, —
 du træffer heel snild
 med din vingede Pilt
 i Centrummet af vores Hjerte.

Vel har man afmalt
 dig saa grim, og fortalt
 os om dine Pile og Bue;
 sagt: at Hr. Vulcan,
 den Gud - Smedemand,
 dem hærder i ætniske Lue;

Sagt: at, hvor du kjød,
 var Gaaret — Død!
 O Skjonne! nu Haanden paa Hjerte!
 "Af! vir, naar han kjød,
 selv Gaaret — Død,
 saa er Døden den saligste Smerte."

Det altsaa er Tant,
 der er intet sandt
 af hvad, man har sagt om hans Pile;
 og var det — o Moe!
 hvor sødt da at døe
 for dine sødt blussende Smile.

Dog een Ting er vist:
 Snart her, snart hist,
 som Bien om Blomsten, han leger.
 Naar Lysten er slukt,
 han svinger sin Flugt
 langt bort fra det salmede Bæger.

Følg derfor mit Raad:
 Kov Bien sin Braad,
 men nyd al den Honning, den
 bringer;
 naar han nærmer sig, — strax
 tag Troskabens Gar,
 og fæst hans letfærdige Vinger.

Stick.

Pilgrims sang.

End i Livets Foraarsdage
 drog jeg hen i Ungdoms Ruus,
 Dands og Leeg jeg lod tilbage
 i det faderlige Huus.

Ud i Giernet Hjertet smitte
 fyldt af længselfuld Uro;
 bort med barnligt Sind jeg ilte,
 ved min Pilgrimsstav saa fro.

Thi mig skyndte Haabets Puer
 og et Troens Ord fra Hiem:
 gaae! det lod: Du Maalet fuer
 aaben; raß til Maalet frem!

Kief Du holde ved, du vandrer
 til en gylden Port du naaer,
 hist alt Jordisß sig forandrer,
 himmelsß alting for Dig staaer.

Aften var det, det blev Morgen,
 aldrig standsede min Til,
 stedse blev dog det forborgen,
 som jeg søger, som jeg vil.

Bjerger i min Vej oprunde,
 Strømme skandsede min Fod;
 Stie jeg bygged' paa Afgrunde,
 Broer paa den vilde Flod.

Bredde af en Strøm jeg naa'de,
 Volgen op til Østen flød,
 frd jeg mig dens Spor betvø'de,
 kastede mig i dens Skjød.

Sil et Hav de Volger fløde,
 didhen vildt de kasted' mig,
 Sjernet ligger tomt og øde,
 for mit Blik; men Maalet ej.

Ingen Stie derhen vil føre,
 af! den Himmel over mig
 aldrig Jorden vil bevore —
 Sjernet aldrig nærme sig.

Stid.

Til en god Moder
paa hendes Fødselsdag.

Elffte Moder! Du som under Smerte
Og med egen Bære fødte mig;
Denne Dag et sønligt takfuldt Hjerter
Under Fryd og Vemod hilser Dig.

Under Vemod — af! thi fra Din Bugge,
Gjennem lange fyrgetyve Aar,
Solen saae Dig under Modgang sukke,
Saae, at Kummer blegede Dit Haar.

Men den saae Dig og som trofast Moder,
Som Veninde og som fierlig Vio,
Ligne sig — som sine Foster • Kloder
Skjenker Varme, Glæde, Lyd og Liv.

Derfor blandes Glæde med min Smerte,
 Derfor tørre Tryd min Taare af.
 Dybt og glad jeg soler i mit Hjerte,
 Hvad i Dig mig Himlens Godhed gav.

Vonner stige til den Ewigbøje
 Fra et sønligt takfuldt Bryst for Dig!
 Elskte, gode Moder! fra Dit Dje
 Rummers Taare meer ej snige sig.

Ja! mig Himlen naadig vil bønføre!
 Endnu her belønne den Din Dyd,
 Og om fyrgethye Aar du høre
 End dit kjære Modernavn med Tryd!

C. L. Ostenfeld.

Gravskrift over en Plegmaticus.

Her lagdes hen til stille Fred
 En Ven af Mag og Kølighed.
 Han elste ikke Last, og haded' ej det Gode,
 Og aldrig var han mere vel tilmode,
 End naar med Piben i sin Mund
 Han paa sin Sopha glemt Jordens Mund;
 Hvad heller stegte Duer kunde spise,
 Naar de den Tjeneste ham vilde vise
 At løve line i hans Mund.
 I blode Puder, vel indviklet, han
 Her venter evigt Liv bag Gravens Rand,
 Ifald den kiære Gud ham kun den Naade viste,
 Det line ind at sende i hans Kiste;
 Thi opstaae han ej kan.

C. E. Ostenfeld.

Vandreren og Aftenstjernen.

Vandreren.

D blide Sværmeriers Ven!

Hvor iler

Du let ad Himmelbuen hen

Og smiler?

Blig ej fra denne dunkle Dal,

D skønne Lys, men stands og tæl!

Aftenstjernen.

Bidt gaaer min Vej hen over Land

Og Bolger.

Min store Skabers vise Plan

Jeg følger.

Jeg vandrer blid og elskelig,

Min Gang den Vises Gang er liig.

Vandrer en.

Blandt Kloders Hær du vandrer om
 Det Fjerne.

Gra Lykkelige du vel kom,

O Stjerne!

O! fulgte Edens tabte Vost
 Med dig tilbage til vort Byst!

Aftenstjernen.

Jeg Haabets klare Stjerne er

Og lyser,

For Kummerens Søn bestandig fier,

Og dybser

Ham til den varmt forønskede Fred,

Ved Taalmod og Hengivenhed.

Vandrer en.

Naar Njet op mod Himlens Pragt

Sig hæver,

Ved Tanken om din Skabers Magt

Jeg hæver,

Og spørger, stirrende derpaa:

Skal vi i evigt Mørke gaae?

Aftenstjernen.

Begjær og Længsel Jorden kan

Ej mætte;

Skue derfor til et bedre Land,

I Trætte!

Den, som har asmaalt Solens Gang,

Han kender og sin Skabnings Trang.

Vandreren.

Dog saae du aldrig paa din Vej

Tilfredse!

Af! spejltte du dit Ansigt ej

Dog fædse,

I Laareglands — den navnløs Dval

Af sønderknupte Hierter fial.

Aftenstjernen.

Ridt hviler vel mit Dje her

Paa Længsel;

Dog — den, hvis Sjæl nedboiet er

Af Trængsel,

Ham leder jeg bag Stierne hen

Til bedre Liv i Himmelen.

Vandrerens.

Hvis denne Trøst blev givet dig

Mod Kummer,

Hvi vugger du da ej og mig

I Slummer?

Er fiernt mit Maal? er Banen trang?

Hvem leder mig ad morsom Gang?

Aftenstjernen.

Din Bane dunkel er endnu

For Næt,

Dog gjennem Livet vandre du

Fornøjet!

Haab, Taalmod og et roligt Sind

Skal føre dig til Maalet ind.

Vandrerens.

Nu ad din lyse Bane hen

Du ile!

Men end engang, o Haabets Ven,

Du smile!

Og, naar du atter vender om,

Som Morgenstjerne til mig kom!

C. F. Ostenfeld.

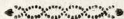
Til Hr. L. L.

den 30te October 1806.

For svag min Harpe er til at asmale
 Mit rørte Hjertes glade Solesser;
 Dog, jeg vil ene lade Hjertet tale,
 Jeg veed det simple Sprog Dem fjærest er.
 Da jeg endnu mit Tab ej kunde fatte,
 En tidlig Død min Fader alt bortrev;
 Men for mit store Tab mig at erstatte,
 De mig en om og trofast Fader blev.
 Ved de Belgjerninger at overflue,
 Hvormed De blidner Livets Baar for mig,
 Mit Hjerte smelter i sin Glædes Lue
 Og Glæden i min Taare mæler sig.

Med Statens Ønsker mine sig forene:
 "Og endnu længe Fryd af Livets Væld!"
 Ved Dyrer De forskjønner Livets Scene,
 Ved Gudhed De om Dem udbreder Held.

N. L. L. Gannerus.

Til Frue G. L.

den 18de November 1806.

Denne Dag, da første Gang De smilte
 Til en Jord, hvis Trydelse De er,
 Er mit rørte Hjerter evig kjær.
 Venligen De mig i Møde iilde,
 Huld og hjælpsom Haand De rakte mig.
 Da jeg reiste hid fra Norges Dale,
 Som en Moders, blid var Deres Tale,
 Deres Gudhed, Moderhjerterets sig.

Dem og Deres ædle Mand jeg skøder,
 At jeg i min Ungdoms glade Vaar
 Guld af Kraft og Haab min Bane gaaer.
 Om Erkjendtlighed mit Hjerter hylder,
 Himlen lonne Dem! Jeg kan det ej.
 See den faderlige Dem velsigner.
 Rosen pryde stedse Deres Vej!
 Børn, hvis gode Hjerter Deres ligne,
 Piig den spæde favre Rosentnop,
 Vore huld i Deres Skygge op.

N. L. L. Gunnarss.

 Qvindeblidhed.

Qvindeblidhed, som Solen i Vaaren, hen-
 smelter,
 sødt med et blussende Smil, dig Isen om
 Hjertet,
 borttøer den dybeste Sne, og den pur-
 purne Kilde
 risler i Aarene let da, som Bækken i
 Engen;
 tusinde Blomster, som Flora af Jorden, —
 fremlokker
 Qvindeblidhed af Hjertet — de blomstre
 og dufte
 som Engenes smilende Børn, i romantiske
 Farver
 og vinde i Krands sig om Oldingens snee
 hvide Isse.

 Stik.

Til min Svigerfader.

Med mit Navn paa Laaget af en Meers
 skumspibe.

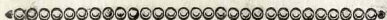
J Kreds af elskte Børn, i Ly af festlig
 Lampe,

— J Sundheds hulde Skjød, i Hø,daads
 Straalefavn,

Gid end i mange Aar Du quæges ved at
 dampe

Hver Laage bort i Skyer omkring mit
 hede Navn.

G. H. Olsen.

Bed min Svigerindes Hjemkomst.

Tolv Glaser femtiaars Iberisk Druesafe
 Til Velkomst ofres Dig, min elskte
 Svigerinde;
 Sid hvert et Glas deraf meddele Dig sin
 Kraft
 Til lige Tal af Aar at see med Fryd
 henrinde!

G. H. Olsen.

Til F. G. Sporon.

(Efter Giennemlæsningen af hans
Carmina amicis.)

Som reent og skönt Din Luth Du slog
med Romerhaand,
Saa tolt i Danesprog en ægte Romers
Hand.

G. H. Olsen.

Bed Selmars Død.

Selmar døde — da brast hans Hjerte — o!
siger ej: Himlen
Tog ham Livet, men at Døden den gav
ham til Løn!

G. H. Olsen.

Hjertets Forgjetmigei.

Pige! Een Blomst har jeg kun tilbage
af de faa, som blomstred' paa min Vej:
Mindet om min', første Elfforsdage,
Hjertets helligste Forgjetmigei.

Brist og elfforsfuld og sjen og stille,
vaad af Veemod, vinker Blomsten mig;
men, fjendt Taarer i dens Bager spille,
dog mit Hjerte evig signer Dig;
thi hvad kan Du for, at Mindets Smerte
dræbte, af! min Ungdoms Kraft og Tid?
O! hvad kan jeg for, at dette Hjerte
hang saa evigt ved Dit første Smil?

O! hvad kan Du for, at blandt det Skabte
 jeg kun Dig, — kun Dig elskværdig fandt?
 Af! hvad kan jeg for, at alt jeg tabte,
 da den skønne Drom om Dig forsvandt?
 Dog alt er ej tabt, eet er tilbage:
 Hjertets helligste Forgietsmigei,
 Mindet om min' første Elskovsdage;
 denne Tornerose vidner ej.

Stik.

Register.

N. Fårst, Cand. jurid.

	Side
Fantase til Ida	29.
Barndomsminde	75.
Herttha's Sangere	129.

Niels Tonder Lund Gunnerus,
Revisionsassistent i Generaltoldkammeret.

Dil Hr. E. L. den 30. Decbr. 1806.	164.
Dil Frue G. L. den 18. Nov. 1806	165.

Peter Horrebow Haste,
 Gold-Inspektør i Afsens.

Sang ved Høitiden paa Glensstofte	
den 3. Julii 1806.	S. 1.
Til min Hustru.	4.
Paa en Faders Gedselsdag	25.
Ved Mad. H. B. M. Baumanns	
Grav.	72.
Ved Unglingen M. P. Bruuns Grav.	122.
I en Stambo.	151.

Viktor Kristian Hjort,
 Provst ved Søetaten.

Ved Enkefrue Riisbrichs Jor-	
defærd.	28.
Hymenæe.	66.
Hælsang.	67.
Sang for Lærlingerne i Søndags-	
skolerne.	117.

Gottsche Hans Olsen, Professor,
og Notarius publicus i Kjøbenhavn.

Gmaadigte:

1. Arbejde og Pæeg	S. 7.
2. Livet	—
3. Dødgang, en Charrade	8.
4. Spørgsmaalet	—
5. Til mit Bibliothek	9.
6. Skiebnen	—
7. Døsten	10.
8. Taleren og Digteren.	—
9. Fantasiën	11.
10. Idealet	—
11. Levnetsbeskrivelse	12.
12. Lyksalighed.	—
13. Selvsenskab	13.
14. Samtalen	—
15. Paa en Kufegaardsport	14.
16. Et hverdags Symbolum.	—
17. Epiktet og Mark-Aurel.	15.
18. Den fælles Prøve	—
19. Lykke og Ulykke	16.
20. I en Søn's Stam bog	—
21. Til Selma.	17.

Vennesang ved N. Giersings Afreise fra Kiøbenhavn	G. 70.
Fader Vor	119.
Til J. S. Clemens ved hans Søns Grav	150.
Til min Svigerfader, med mit Navn paa en Meerlumspibe	168.
Ved min Svigerindes Hjemkomst	169.
Til J. G. Sporon, efter Giennem- læsningen af hans carmina amicis.	170.
Ved Selmars Død.	—

C. Lind Ostensfeld,
Kopiist.

Til en Ven.	134.
(Efter Horatius II. Bog 10 Dde.)	
Dyd og Skjønhed.	137.
Til en god Moder.	157.
Gravskrift over en Phlegmatikus	159.
(Efter det Tydske.)	
Vandrerens og Aftenstjernen.	160.
(Efter Groszer.)	

P. Poulsen, Bogtrykker.

Brødrene, en peruviansk Fortælling (fordansket; Sangene af Trans- lateur C. F. Primon.)	S. 34.
Sandsigeren (fordansket).	85.

J. N. Schow, Kandidat i Theologien.

Da Danmarks Lovise rejste	79.
Det Hellige og Helligste (efter Götthe)	81.
I Groden G—s Stambog.	139.
Pompeii og Herkulaneum. (efter Schiller.)	141.
Naarsølelse.	146.

J. J. Albrecht Schönberg,
Kandidat.

Hoffen, sapphisk Ode.	23.
Sonnetter:	
I. Emilie	125.
II. Elfertvind	126.
III. Den lille Rosenknop.	127.
IV. Ved en blodstænk, med Blom- ster udbuggen Sten, i et gam- melt Nonneklosterkapel	128.

Dvirens Stick, Literatus.

Martsviolens.	" " " " "	S. 18.
Underkilden.	" " " " "	21.
Frederiksdal.	" " " " "	31.
Ridder Eb b e s e n.	" " " " "	82.

(Denne Sang blev digtet i Randers Dagen, hvorpaa Professor Sanders Sorgespil Niels Eb b e s e n blev opført af Instruktør Schwartzes Nationaltheater, og var bestemt til at skulle afsynes i Randers Klub.)

Pigen med Harpen.	" " " " "	132.
Snee'oget.	" " " " "	134.

(Et Epigram efter det Engelske.)

Amor.	" " " " "	152.
Pilgrimsfang (efter Schiller.)	" " " " "	154.
Dvindeblidhed.	" " " " "	167.
Hjertets Forgjetmigei	" " " " "	171.

